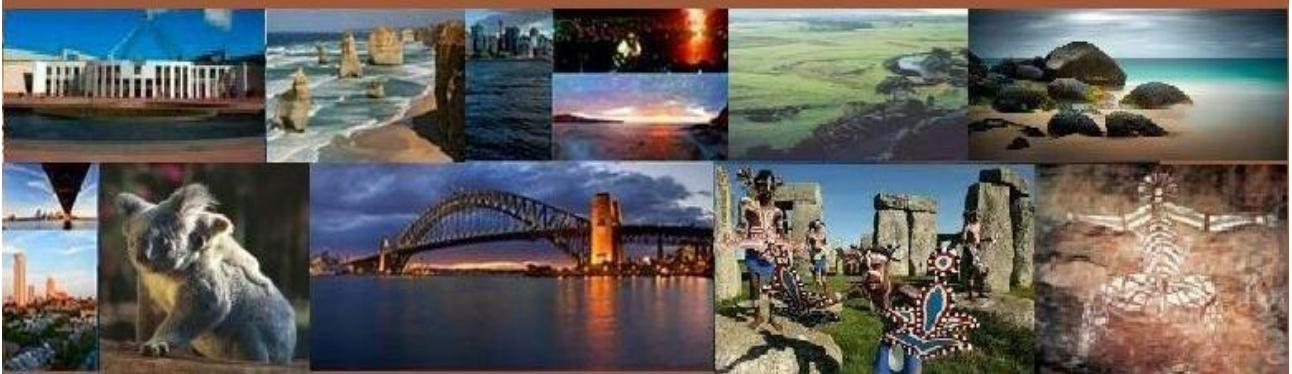

ପ୍ରାଚୀ

ଅଞ୍ଜୁଲିଆରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରବାସୀ ତେଣୁ ସମାଜ 'ଓରିଆଙ୍ଗ' ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ବାର୍ଷିକ ଛ-ପତ୍ରିକା - ସଂଖ୍ୟା ୨, ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୧୨

ସଂକଳକ - ଗୋବିନ୍ଦ ମିଶ୍ର, ମେଲବୋର୍ଡ, qcmishra@msn.com

ଲେଖନୀରୁ କିଛି.....

ଲେଖନୀରୁ କିଛି.....

'ପ୍ରାଚୀ' ତାର ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂକଳନ ଉପଲକ୍ଷେ ଅଣ୍ଟେଲିଆରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କୁ ବସନ୍ତ ରତ୍ନର ଅଭିନନ୍ଦନ ସହ ସ୍ଵାଗତ କରୁଥିଛି । ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟାର ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ପାଠକ ପାଠିକା ମାନଙ୍କଦ୍ୱାରା ସୁମୃଦ୍ଧୀତ ହୋଇଥିବ ବୋଲି ଆଶା । 'ସମୟ ପାଣିର ଗାର' ଭଲି ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ କେତେ ଶୀଘ୍ର ଅଚିବାହିତ ହୋଇଯାଇଛି ସତେ ! ପ୍ରତି ବର୍ଷ ପରି ପୁଣି ଆସିଯାଇଛି ଶାରଦୀୟ ଦୂର୍ଗା ପୂଜା, କୁମାର ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଓ ଦୀପାଲକୀ । ପୂଜା ସାଙ୍ଗକୁ ବିଭିନ୍ନ ସାଂକ୍ଷ୍ଟିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ବାତାବରଣ ଉପସଂହାର ମୁଖ୍ୟର ହୋଇଥିବିଛି । ଶୈତ୍ୟର ଅବସାନ ଏବଂ ବସନ୍ତ ରତ୍ନର ଆଗମନ ସହ ପୂର୍ବ ଉପକୁଳରେ ଅବସ୍ଥିତ ସିଦନୀ ଓ ମେଲବୋର୍ଟ ଭଲି ନଗରୀର ବିଳମ୍ବିତ ଦିବାଲୋକ ଏଇ କୋଳାହୁଳମୟ ପରିବେଶକୁ ଆହୁରି ଦ୍ଵିଗୁଣିତ କରିଦେଇଛି । ଆଗମୀ ଦିନ ମାନଙ୍କରେ ଅନୁଷ୍ଠାତ ହେବାକୁ ଥିବା କ୍ରୀସ୍ତମାସ ଛୁଟି, ପିଲା ମାନଙ୍କ ଝୁଲ ବିରତି, ଛୁଟି ବିରତିରେ ଭୂମଣ, ନିଜ ଗାଁ ମାତି ଦର୍ଶନ କରିଆସିବାର ପରିଯୋଜନା, କିଙ୍କରି, ଗେନିସ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଲୋକପ୍ରିୟ ଖେଳ, ସବୁବର୍ଷ ଭଲି ଏଥର ମଧ୍ୟ ଆଶାର ସଞ୍ଚାର ଆଣିଯାଇଲାଣି । ଶ୍ଵାୟୀ ବା ଅଶ୍ଵାୟୀ ଭାବରେ ହେଉ, ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରଧାନ ନଗରୀ ମାନଙ୍କରେ ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାବୃକ୍ଷ ଏବଂ ପରଷ୍ଠର ମଧ୍ୟରେ ବିଶେଷ ଭାବ ବିନିମୟ ଓଡ଼ିଶା ଠାରୁ ଦୂରରେ ବସବାସ କରିବାର ଗ୍ରାନିକୁ ଆଣ୍ଟେ ଆଣ୍ଟେ କମ୍ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲାପରି ମନେ ହୁଏ ।

୪ ବର୍ଷ ପଞ୍ଚମ ଅଣ୍ଟେଲିଆରେ ଅବସ୍ଥିତ ବୃଦ୍ଧତମ ନଗରୀ ପର୍ଥରେ ଅନୁଷ୍ଠାତ ଓରିଓଡ଼ର ଦ୍ଵିବାର୍ଷିକୀ ସମ୍ମିଳନୀ ଏବଂ ମେଲବୋର୍ଟରେ ଆୟୋଜିତ ସାଂକ୍ଷ୍ଟିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ 'ଗୁଣ୍ଡନ', ଓରିଓଡ଼ ଇତିହାସରେ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଘଟଣା । ଏହିସବୁ ଉପସଂହାର ଅଣ୍ଟେଲିଆରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ମର୍ଭୁତ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପରଷ୍ଠର ମଧ୍ୟରେ ମଧୁର ସଂପର୍କକୁ ଦ୍ଵିଗୁଣିତ କରିଛି । ନିଜ ମାତୃଭାଷା ଓ ସାଂକ୍ଷ୍ଟିର ଉନ୍ନତି ସମସ୍ତଙ୍କର କାମ୍ୟ ଏବଂ ଏହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା 'ପ୍ରାଚୀ' ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଇଁ ବାଲୁ ରଖିବ । ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ଏବଂ ଅବଦାନ ଲୋତା । କିଛି ଗୋଟେ ଭଲ ଜିନିଷର ଅନ୍ୟମାରମ୍ଭ ଯେତିକି କଷ୍ଟକର ବ୍ୟାପାର, ତାକୁ ବଞ୍ଚିଲ ରଖିବା ତାଠାରୁ ଅଧିକ ଦୂରତ୍ବ ବ୍ୟାପାର ।

'ଆଳସ୍ୟ' ମଣିଷର ଚିର ଶତ୍ରୁ ବୋଲି ପିଲାଟିଦିନରୁ ଗୁରୁଜନ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣି ଆୟିଛୁ ଏବଂ ସେଇ ଉପଦେଶ ଆମେ ଆମର ଭବିଷ୍ୟତ ମାନଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଉପଦେଶ ଦେଇ ଚାଲିଛୁ । କିନ୍ତୁ ଆଳସ୍ୟ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗ୍ରାସ କରି ଚାଲିଛି । ଗତ ସଂଖ୍ୟାରେ ଶ୍ଵାନ ପାଇଥିବା ବହୁ ଚିର୍ତ୍ତ "ତାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତୁ" ଆଳସ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପରାକାନ୍ତ ହୋଇ ଏ ସଙ୍କଳନରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ପାରିଲାହି ? ଆଶା, ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂଖ୍ୟାରେ ପୁଣି ଜୀବଦାନ ପାଇବ । ଆହୁରି ବିଶ୍ୱାସଯେ ପ୍ରାଚୀ କେବଳ କଂପ୍ୟୁଟର ହାତ୍ ତିଥରେ ନରହି ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଓ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସାରିଛି ।

୫ ସଙ୍କଳନ ପାଇଁ 'ଲେଖା' ଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଦାନ କରିଥିବା ଲେଖକ ଓ ଲେଖକା ମାନଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ । ତାହାର ଯା ପଛରେ ଯେଉଁ ମାନଙ୍କ ଉପସଂହାର ଓ ପ୍ରେରଣା ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ । ପ୍ରକାଶିତ ବିଶେଷ ରୂପ ଦେଇଥିବା ମେଲବୋର୍ଟ ନବାଗତ ସୁବ୍ରତ ସୁବୁନ୍ଦିଙ୍କ ଅବଦାନ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । କେତେକ ଲେଖା ସଙ୍କଳନର ସମାପ୍ତି ପରେ ପହଞ୍ଚିଥିବା ଯୋଗୁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇପାରି ନାହିଁ । କୁମାରପୂର୍ଣ୍ଣମା ଦିନଟି ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଅଛି, ତେଣୁ ଅତିକମ୍ବରେ ମାସଟିଏ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖାଏବୁ ପହଞ୍ଚିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେ ସବୁ ଆର ସଂଖ୍ୟାକୁ ରହିଲା ।

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସପରିବାର ଶୁଭେତ୍ରୀ ଏବଂ ମଙ୍ଗଳ କାମନା ।

୩୦ମିଳନ

90/00/9009

୬ ସଂଖ୍ୟାରେ

ପୃଷ୍ଠା

Jagannath, His Meaning & Symbolism	Rajashree Behera	4
Why Should I join Orioz	Rajendra Padhee	6
ଦୁଇ ମହାଦେଶ	ରସାନନ୍ଦ ଛେନା	୮
Space Bound	Suman Prusty	10
ସହ୍ୟ ଯାତ୍ରୀ	ମେରିଲୀନ୍ ରଥ	୧୩
ସ୍ଵପ୍ନ ଏକ କୁହୁଡ଼ି ଘର	ସୁବାସ ପ୍ରଧାନ	୧୪
ଦେଶହରା	ରାଜୀବ ମହାପାତ୍ର	୧୫
Oh Mother Forgive us	B. B. Kar	16
ଘରବାଲୀ	ସୁବୁଡ଼ ସୁବୁଡ଼ି	୧୮
ଅବସାଦ	ଚାରୁଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର	୨୦
ବାଗୋଇ ଭାଇ	ସୁବାସ ପ୍ରଧାନ	
ରଣୀ	ନିଳିମା ଦାସ	୨୩
ବପେଟ୍	ସୁବାସ ପ୍ରଧାନ	୨୪
ଅଭିଟିଆ କାହୁ	ଶୋଭେସ୍ ଛୋଟରାୟ	୨୫
Jhatpat Onion Chicken	କୁମୁଦିନୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୨୮
'ଗୁଞ୍ଜ'ର ଅନ୍ତରାଳେ	Tulika Dash	29
Day and Night	ଗୋବିନ୍ଦ ମିଶ୍ର	୩୦
Holidays	Shruti Prusty	34
	Rajiv Mohapatra	35

JAGANNATH: HIS MEANING & SYMBOLISM

Perhaps, nowhere in the world, a deity is so intimately linked with the land and people as it is in Odisha. This overwhelming link between Odisha and Lord Jagannath is proved by the fact that in popular parlance, the Odia religion is called the 'Jagannath cult' (Jagannath Dharma) and the Odia culture the 'Jagannath culture' (Samskriti). The religious significance of Lord Jagannath to Odisha and Odias has been extremely important since Jagannath is treated as **Ista-Deva** (ancestral god) of Odias and as State-Deity of Odisha.

Ever since Jagannath was Vaishnavised in the medieval ages, He came to be the most popular deity for Odias, thanks to the teachings of such great Vaishnavite religious teachers like Ramanuja, Jayadeva, Sri Chaitanya and Panchasakha devotee-poets Balarama Dasa, Jagannath Dasa, Achyutananda Dasa, Yasovanta Dasa and Sisu Ananta Dasa . It is the group of Panchasakha poets who really made Jagannath glorified and 'universalized' by attributing various qualities and using different appellations for Him. But at the same time, one can not ignore the contribution of the Hindu royalty of Odisha since the Ganga period, to the evolution of Jagannath as the foremost deity of Orissa. They took all necessary steps not only to propagate the glory of Jagannath but also to safeguard the Institution of Jagannath. In course of time, the successive Hindu rulers, known as Gajapatis belonging to the Suryavamsi dynasty became the chief patron and protector of the Jagannath cult. This is why, Odia Gajapati kings are known as 'Thakura Raja' in popular parlance, and according to the Record-of-Rights, prepared by the Government of Odisha, Gajapati kings are the 'Adya-Sevaka' or First Servitors of Lord Jagannath. Till today, the successors of the Gajapatis who have their traditional residence in the holy city of Puri, are known as 'Thakura Raja'.

Apart from these historical reasons, Odia literary and cultural traditions have played no less a role in placing Jagannath at the fulcrum of the Odia religious, cultural and social life. First, it was Sarala Dasa in the 15th century who for the first time, started singing the glory of Jagannath in his Odia

Mahabharata, and again it was Sarala only who first identified Jagannath so eloquently with the land and people of Orissa. He gave a new twist to the origin legend of Jagannath. Deviating from the Puranic accounts of the Jagannath cult, Sarala, in his Mahabharata, placed Jagannath in the land of Odisha in categorical terms; he recreated a new origin legend by infusing local traditions and practices. Then, in the Panchasakha writings, and works of medieval and early modern poets like Dibakara Dasa, Salabega, Upendra Bhanja and many others, Jagannath, while retaining the pan-Vaishnavite character, came to be increasingly looked upon as an Odia deity. The Panchasakha poets made Jagannath the centre of the universe, and considered Him the Highest and Final in the religious and spiritual speculations of India. He was imagined as self-pervading, and the mover of the universe. Mention may be made that with the Panchasakhas', speculation and interpretation of Jagannath developed the Utkaliya Vashnavite religious tradition.

In modern times, we have a vast corpus of literature, both in prose and poetry, that talk of Jagannath, propagates His glory and popularizes legends and myths about Him. One such example is the writings of dramatists like Ramashankar Ray and Kalicharan Patnaik and poets like Purushottama Das and Godavarisha Mishra on the legend of 'Kanchi-Kaveri'.

The rituals associated with Lord Jagannath like offering of the **Mahaprasad** and performance of music and dance (of course, dance has since been stopped) in the temple, foster among Odias, a feeling of belonging to Jagannath. Partaking of **Mahaprasad** provides an excellent opportunity to share the feeling of brotherhood in the name of Jagannath. In the similar fashion, the present Odissi dance which has evolved from the **Mahari** dance tradition in the Jagannath temple of Puri, is yet another manifestation of Odias' spiritual desire to realize their godhead - Lord Jagannath.

Thus, a number of factors have gone into transforming Lord Jagannath as the Ista-Deva of Odisha and Odias.

*Rajashree Behera
Melbourne*

Why should I join Orioz?

A recent experience of self-questioning is the reason for me to share this with you. The question of how should we articulate our response to why someone should join Orioz challenged me to ask the same question to myself. And this title seemed to fit well.

When I asked myself why I am with Orioz, I find that it is my personal benefit that drives the motivation. In a community set up, this may not sound good and that to if you consider my current office bearer position in the executive committee. But honestly, it is the personal gratification, of course in a much better sense, which drives my motivation. It is "I", what's in it for me, which prompts us to do what we do on our own. So, coming back to the question of why I have joined Orioz, here are my thoughts that I would like to share with you.

Let me try to articulate the personal benefits that drive me to be associated with Orioz. I have joined Orioz to have access to members of Odia community locally and across Australia for my own social and emotional wellbeing. By joining Orioz I can maintain, celebrate my culture with other Odia members. And in a country where I belong to a minority group, this is critical for my social and emotional health.

The above statement may sound little self-centric or self-focused. But I do believe that our own social and emotional wellbeing is the first step that enables each of us to be an active citizen of this place we call home. So, in simple words, the benefits, by joining Orioz, for me are access to the company of other Odias, access to the language, culture and friendship, access to many cultural celebrations that I would not have access to in a foreign land.

But it is interesting to realise what knowingly or unknowingly I "contribute" by joining Orioz. We all know that giving, in any form, as against personal benefit is another key source of motivation that provides the much-required pride and self-esteem. So, this is what I have to share with you when I think of what I give to the community by joining Orioz.

By joining Orioz, I contribute to maintaining a platform or a community infrastructure that our young generation will have access to. It is no doubt that our younger generations who are growing up here will obviously be bicultural individuals. While we always will wish that our younger generation should follow our Odia culture and identify themselves as an Odia, it is matter of fact that we cannot guarantee that when our children grow up in a foreign environment. They do not have much choice than have to be part of the local culture and environment. But, if we maintain a healthy community of our own which offers them the space to be there and observe the cultural norms, they will have a choice to choose. It is almost like investing in their education.

By joining Orioz I strengthen the existence of this platform that will provide access to many future prospective Odia migrants to Australia. This is an act of absolute giving for many future Odias who will call Australia home. By joining Orioz today, and contributing to its strengthening the organisational base, I am guaranteeing the same access to this community infrastructure for the future migrants what I enjoy today.

So friends, at the end of the day, the giving or contribution outweighs the personal benefits. And that is the way it should be if we are to leave something for our younger generation and prospective Odias who will call Australia home.

*Rajendra Padhee
Brisbane*

Q1A ମୟେବ୍ରାତ

ଅଞ୍ଜଳିଆ ଦୀପ ମହାଦେଶ

ପରିଥିଲି ପିଲାଦିନେ ସିନା

ପରିଶତ ବୟସରେ ପତାଇଲ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀଗୁଡ଼େ

ଭୋଗଳିଙ୍କ ଇତି ବୃତ୍ତତାର

ଭାବିଛି ମୁଁ ବହୁବାର ମନ ଅଭ୍ୟନ୍ତରେ

ଦେଖୁଛି ମହାକୁ ଅତି କଞ୍ଚନା ଚଷ୍ଟାରେ ।

ମାନଚିତ୍ତ ତାର କଳେବଳେ

ଭାସିଦଠେ ସମ୍ମଖରେ ମୋର

ଗଭୀର ନିଦାରେ ଅବା ତୟାକ୍ତନ୍ତ ନୟନ ଭିତରେ

ସେବିନର ମାନଚିତ୍ତ ଯାହାଥୂଳା ଅବା ଚଳଚିତ୍ତ

ଆଜି ତାହା ବଦଳିଛି ବାସ୍ତବ ରୂପରେ

ଦେଖୁଛି ତାହାକୁ ମନରରି,

ଚିତ୍ରଗୀବ ପରି ସପରିବାରେ

ବୁଲିଲିଶି ଅନେକ, ଦେଖୁଲିଶି ଅନେକ

ତଥାପି ପୂରୁନି ମନ

ଲାଗୁଛି କିଛି ଅଧା ରହିଗଲା ଭଲି

ଆସନ୍ତା ଯୋମବାର ଛାତିଯିବୁ ପ୍ରିୟଜନ ଏଠି

ଭାରାକ୍ତାଙ୍କ ମନ ନେଇ ଫେରିବୁ ଗାଁକୁ

ମୋ ମାତ୍ରିମା କୋଳେ, ଥର ଥର ମନେ,

ଛଳ ଛଳ ନୟନ ପ୍ରାନ୍ତରେ,

ଲୋତକର ଭେଦ ଭାଙ୍ଗେ

ଉଛୁଳି ପଡ଼ିବା ପାଇଁ

କଣ ପାଇଁ ?? ଏ ଭାବାନ୍ତର ??
 କାହାର ସର୍ଗରେ ପାଷାଣ ପାଲିଟିଛି
 କଞ୍ଚଳ ଶିଶୁଟିଏ ହୋଇ, ଚିତ୍କାର କରୁଛି
 ଅରୁଣିଆ ହୋଇ, ନାଁ ମା ମୁଁ ଛାଡ଼ିପାରୁନି
 ତୋ ମାତୃ ହୃଦୟରେ ସେହି ବୋଲା ପଣତ କାନିକୁ
 ଯାହା ଅହୁରହ ହୁରାଇବ ମୋତେ,
 ସୁଖ ଅବା ଦୁଃଖେ
 ଶେଷରେ.....ସବୁ ସମୟରେ
 ଶେଷରେ ଏତିକି କହିବି ମୋ କଳା ଠାକୁରଙ୍କୁ
 ପ୍ରଭୁ ! ସବୁତ ଦେଇଛ, ମୋଥାଳ ଭରି !!
 ଆଉ ଚିକିଏ ପତିତପାବନ ବାନା ଉତୋଇ ଦେଇ ମନ ଭରିଦିଅ
 ଆଖୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଉ
 କୁଆଁ କୁଆଁ ଶବଦରେ ଆମ ଜାନ ପବିତ୍ର ହେଉ
 ମନ ପୂରି ଯାଉ,
 ଅଜନ ପୂଣିତ ହୋଇଦିଲୁ, ମହାପ୍ରଭୁ ॥

ରପାନ୍ଦ ଜେନା/
 ସୁଜିତ ଜେନା ଓ ବାପା (ସେଇନେ)

Space - Bound

Do you know what the real trick to life in deep space is?"

The man leaned back in his chair. A tattered nametag hung lopsidedly from the torn fabric of his suit. Mech-1442. He drummed his fingers on the table, regarding the psycho-analyst with a curious expression.

Doctor Andrews scribbled on her electron-pad as she replied, 'What?'

"The real trick to life in deep space is justifying yourself."

"How?"

"It's different up there." He pointed to the darkened ceiling. "I don't expect you to get it. Most of the people in my time didn't get it." He paused, "Won't get it, I mean. It's weird talking about your life in future tense."

"I'd imagine so." Andrews answered in a semi-interested voice.

"Here," He tapped the ground with his foot for emphasis. "Here on Earth, everything is so vast! Resources are almost endless, actions are like pebbles thrown into a lake, the ripples going on and on and on... you can only guess how far they go. Trying to track everything, trying to quantify what you do, trying to place a value on it borders on the absurd."

"But not in space."

"Well, not in deep space. If you're working in the solar system there's a little bit more leeway.' The man paused, a smile flitting across his face.

"I worked a lot of different jobs in-system. I started out on a solar farm. Most people do. I mean, most people in my time will, the ones who want to get off planet. It doesn't take much training to work the photon collectors, or the EMR harvesters. Most of the collectors are in earth orbit, so the contracts are only for a few months. After that, if you find out you don't like it, you just don't re-up. But me? I loved it. Zero g's was like... it was like living in a hot tub, but without raisin fingers. It only took me a couple of months to learn some basic orbital engineering. Enough to transfer from harvesting to equipment maintenance."

"That sounds exciting." Andrews said, continuing to jot on her pad, frowning.

"Not the word I'd use. You deal with the same problems over and over again until you can do them in your sleep. On the rare occasion that something interesting actually comes up, the senior orbital mechanic pulls rank. Don't get me wrong, I've had worse jobs, but the work itself isn't that exciting. It does, however, get you some amazing opportunities. After my time on the solar farm, I got a two-year gig on Europa. After that, a five-year stint working for mining companies in the asteroid belt." He paused, his eyes distant. "The things I've seen, you can't begin to imagine."

"If the future is so exciting, so amazing, why leave? Why come here?" Andrews paused. The man blinked, as if realising that he was being interrogated for the first time.

"Back to Earth, or back in time?" The man asked with a grin.

"Both."

He leaned back with a sigh, his eyes distant. 'I took a job I shouldn't have. Like I said, deep space is different. You spend a year or two just to get to the job, a decade working, then a year or two going home. So, for twelve to twenty years, you're in a closed system. It suffocates you. And depending on where you go, you might have some resource in abundance, maybe there's a water planet, or a planet with plenty of oxygen, but you have to bring the vast majority of your resources with you. Anything that gets used, or lost, takes years to replace, so everything is measured. Quantified. And since it's a corporation that sent you out, everything has a price tag attached to it. Even you. The work I do, the number of jobs, the speed at which I do them, the cost of supplies and the cost of the time I spend, this one added, this one subtracted, that one multiplied by time it took and divided by the time the company thought it should have taken. My life became a calculation, updated on a minute basis. And always in the back of my mind was the fear of what would happen when my number dipped too low."

"What do you think would happen?" Andrews leaned across the table, looking directly into the mechanic's eyes.

"Recycling." He answered without hesitation. "The dirty little secret. It's entirely illegal, of course, but out this far, who's going to enforce something as silly as a law? Corporations make money. If you make money for them, they're happy.' The mechanic sighed. 'If you lose money for them, if it takes more resources to keep you alive than you produce for them in profit, then you have a problem. Because the truth is, the things we need to keep us alive, the resources required for us to do our jobs, we're made up of those resources. We are what we eat. If you're worth more than you cost, they invest in you. If you cost more than you're worth, they invest you into other people."

"That's a bit disturbing." Andrews said in a falsely soothing voice. "I can see why you'd want to get away from that."

He nodded. "I had to. I had to come back to Earth, back to a safe place. Unfortunately, my contract is binding. If I had just come back to Earth, they would have found me. They would have made me finish the job, or liquidated me. So I came back here. Back to a time before they even existed."

She crossed her legs and pursed her lips, thoughtfully. "And how are you enjoying it? I'm told you've kept yourself busy."

"Oh, absolutely." He grinned. "Old habits, you know. And there's so much mindless work to do."

"Well?" The old man asked.

"He's delusional, clearly." Andrews answered.

"Clearly." The old man glowered. "But what do we do about it?"

"What do we do about him being delusional? Nothing."

"Nothing?"

Andrews smiled and slid the electron-pad across the table. "There is nothing to indicate that he's a danger to other people, or any of the company's equipment, and he's still meeting his work quota. The corporation does not have any policy requiring its employees to be sane, just productive. If his behavior becomes erratic or destructive, or if he dips below his quota, recycle him. 'Until then, let him have his little fantasy.'

Suman Prusty
Sydney

ମେ ମାତ୍ରୀ

ଆଜି ତେରି ହୋଇଗଲାଣି ଅପିୟ ବାହାରିବାକୁ । ତରତରରେ ଘରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ବେଳକୁ ମନେ ପଡ଼ିଲା ଚିପିନ୍ଟା ନେବାକୁ ସଙ୍ଗରେ ଭୁଲିଯାଇଛି । ପଛକୁ ଫେରିଲେ ଏପଟେ ଟେନ୍‌ଟା ପଳେଇ ଯିବ ବୋଲି ଷେସନ୍ ଆତକୁ ଅଗ୍ରର ହେଲି । ଧରଁ ସଲଁ ହୋଇ ଷେସନ୍ରେ ପହଞ୍ଚ ଦେଖିଲି ଟେନ୍‌ଟା ପହଞ୍ଚିବାକୁ ମାତ୍ର ଗୋଟେ ମିନିଟ୍ ବାକି ଥାଇ । ଆଖୁ ବୁଲେଇ ଆଶିଲି ଜଣାଶୁଣା ପହିଯାତ୍ରୀ କେହି ଅଛନ୍ତି କି ନାହିଁ । ଦେଖିଲି, ସେ ଯାହା ବରି ସାମନାରେ ଛିତା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ଆଖୁ ମୋର ସେଇ ଚିନି ଝିଅଟିକୁ ଖୋଜି ବୁଲୁଥିଲା । କାହିଁ ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ । କେଜାଣି କାହିଁକି ଭଲ ଲାଗେ ସେ ଝିଅଟିକୁ ଦେଖିଲେ । ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସେ ମେକ୍ ଅପ୍ ନିଃ ଟେନ୍‌ଟା ଭିତରେ । ତାର ପୁରାକ ମୋ ଉପରେ ଯଥେଷ୍ଟ ପଢ଼ିଛି । ତାକୁ ଦେଖି ଦେଖି ମୁଁ କିଛିଟା ଶିଖି ନେଇଛି ।

ଗାତି ଭିତରେ ଭିତ ନଥିଲା । ଅନେକ ସିର୍ ଖାଲି ପଢ଼ିଥିବାରୁ ମନ ପସଦର ସିର୍ଟି ମିଲିଗଲା । ଝରକା ପାଖ ସିର୍ଟିକୁ ମୁଁ ସାଧାରଣତା ଅଗ୍ରାଧୁକାର ଦେଇଥାଏଁ । ଆଉଜି କରି ବସି ଆଇପଡ଼ରେ ଗୀତ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ଛାଇ ନିଦ ଲାଗି ଯାଏ । ଟେନ୍‌ଟି ବାଲିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଛି ଆଉ ତା ସଙ୍ଗେ ଆଇପଡ଼ ଚାଲୁ ରହିଛି । ଆଜି କିନ୍ତୁ ନିଦ ଆସିବାରେ ବ୍ୟାପାଦ ପୃଷ୍ଠା ହୋଇଛି । ବିରକ୍ତି ହୋଇ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଆଶିଲା ବେଳକୁ ଦଳେ ସ୍କୁଲ ପିଲା ପାତି ତୁଣ୍ଡ କରୁଥାନ୍ତି । ନିଜ ପିଲା ଦିନ କଥା ମନେ ପଢ଼ିଗଲା । ଆମେ ବି ଦିନେ ସେମିତି ପିଲା ଥାଲୁଁ । ହେଲେ ସରିଏଁ ମିଶି ଏମିତି ଟେନ୍‌ଟା ଯିବାକୁ ସୁବିଧା ମିଳୁ ନଥିଲା କି କୋଳାହଳ କରିବାର ନଥିଲା । ରିଷ୍ଟାରେ ଏକା ଏକା ବସି ଦ୍ଵୁଳି ଯାଉଥିଲୁଁ ।

ଟେନ୍‌ଟି ଗୋଟେ ପରେ ଗୋଟେ ଷେସନ୍ ଅଭିକୁମ କରି ଚାଲିଛି । ନିଦ ଆସୁନଥିବାରୁ ପୁଣି ଥରେ ଆଖୁ ବୁଲାଇ ଆଶିଲି ନୂତନ ସନ୍ଧାନରେ । ମୁଁ ବୋଧେ ସେ ଟେନ୍‌ଟାରେ ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ଯାତ୍ରୀ ଥାଲି । ତେଣୁ ନୁଆ ଲୋକଙ୍କୁ ବାରି ପାରୁଥିଲି । ଆଉ କିଏ ନୁଆ ଲୋକ ଏ ତବାରେ ଅଛନ୍ତି କି? ଏଇ ଦୁଇ-ଟିନି ହେବ ନୁଆ କରି ଏକ ଦଂପତ୍ତି ଆସୁଛନ୍ତି । ସବୁଦିନ ମୁହଁକୁ ମୁହଁ ଯୋଡ଼ି ଗପ କରନ୍ତି । ଚିକେ ରର୍ଷା ମଧ୍ୟ ମନକୁ ଆସୁଥାଏ । ଆଜି କିନ୍ତୁ କ’ ଣ କିଛି ହୋଇଛି, ଅଳଗା ବସିଛନ୍ତି ଓ ସ୍ଵୀଚ୍ଛିର ମୁଖ ଶୁଣିଲା ଦେଖା ହେଉଛି । ବୋଧେ ମନ ଫର୍ଦା ଫର୍ଦି ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ଆଜି କ’ ଣ ସେ ଚାରି ଧାକିଆ ଚିପିନ୍ ଲୋକ ଜଣଙ୍କ ଦେଖା ନାହିଁ । ଓଁ, ସେ କଟରେ ପରା ଛିତା ହୋଇଛନ୍ତି । ସିର୍ ମିଲିଲାନି ବୋଧେ । ପାର୍ଶ୍ଵରେ ତାଙ୍କର ଠିକ୍ ଗୋଟ ପାଖରେ ଚିପିନ୍‌ଟି ବି ଛିତା ହୋଇଛି । ମୋର ଗୋଟିଏ ଚିପିନ୍ ତବା ସହ ଡାଙ୍କର ଚାରି ତବା ବାଲା ଚିପିନ୍ କେରିଅର ତୁଳନା କଲେ ଜାଣିବାକୁ ଛନ୍ଦା ଦ୍ଵୀପ କ’ ଣ ସେ ଚିପିନ୍ ତବାରେ ରଖିଛନ୍ତି । ଖୋଲିକରି ଚିକେ ଦେଖାନ୍ତେକି । ଏତେ ବଢ଼ ଚିପିନ୍ କେରିଅର ଚା ପୁଣି ଖାଲି ହାତରେ କେମିତି ଦେଖାଇ ଆଶନ୍ତି କେଜାଣି ? ଏଠାକାର ବାତାବରଣରେ କ’ ଣ ସେ ସବୁ ଚଲିବ ? ବ୍ୟାଗ୍ ଭିତରେ ରଖ ପାରନ୍ତେନି ? ଯାହା ଜଣା ପଡ଼ୁଛି, ସେ ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ଚିକେ ବି ଲଙ୍କା ନାହିଁ । ଏତେ ବଢ଼ ଚିପିନ୍, ଛାତ ସେ କଥା ତାଙ୍କ ଛନ୍ଦା...ମୋର ସେଥୁରେ ଯାଏ ଆସେ କେତେ ?

ଆପିୟ ପାଖ ଷେସନ୍ରେ ପହଞ୍ଚିବା ସମୟ ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ଘତି କୁ ତାହିଁ ଦେଖିଲି ଆଉ ମାତ୍ର ୧୦ ମିନିଟ୍ ଥାଇ । ପାଖ ସିର୍ଟରେ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ଉପରେ ନଜର ପଡ଼ିଲା । ସେ ବୋଧେ ଗୋଟେ ଝାର୍ପ ବୁଣିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । କଲର ଜମିନେପନ୍, ଦେଖିବକୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଛି । ଧଳା ଓ ନେଲି ମିଶା ବୁଣା । କାହା ପାଇଁ ବୁଣୁଛନ୍ତି କେଜାଣି ? ଅନୁମାନରେ ବୟବ୍ସ ୧୦ ଉପରେ ତ ଲାଗୁଛି । ଜାଣିବାକୁ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲି, ପଚାରିବି କି କାହାପାଇଁ ବୁଣୁଛନ୍ତି ? ଭାବୁଁ ଭାବୁଁ ଗନ୍ଧବ୍ୟ ଛଳ ଆସିଗଲା । କାଲି ଯଦି ଦେଖା ହୁବ ତାହେଲେ ନିଷ୍ଠା ପଚାରିବି ।

ମେଲିନ୍ ରଥ, ସିଦ୍ଧନୀ

ସ୍ଵପ୍ନ ଏକ କୁହୁଡ଼ି ଘର

ଅନେକ ଦୂର ଗଲାପରେ

କ୍ଲାନ୍ତ ମନ ଦେହ ମୋର

ତଥାପି ସ୍ଵପ୍ନ ଥିଲା ବହୁଦୂର ।

ମୁଁ ଫେରି ଚାହିଁଲି ପଛକୁ

ଧୂଆଁଳିଆ ଦଶୁଥିଲା ସବୁ,

ଆଗ ଆଉ ପଛ ଏକାକାର ।

ମୁଁ ଖାଲି ଚାଲୁଥିଲି ଏକା

ଆପଣାର ସାଥେ ସାଥେ

ଅନନ୍ତ ବନ୍ଧୁତା କରି,

ସମୟର ଦେହ ଚିରି ଚିରି

ସ୍ଵପ୍ନ ଏକ କୁହୁଡ଼ିର ଘର

ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ଭୟ

ପୁଣ୍ଡ ନାହିଁ ପଛେ ଘୁଞ୍ଚିବାର ।

ସ୍ଵପ୍ନ ପଧାନ
ବ୍ରିଷ୍ଟବେନ୍

द
श
ह
र
र

दशहरे की शुभ अवसर पर
आओ पुनः इक प्रण करें ।
सच्चाई का साथ दें
बुराई को दूर करें ।

राम वान ने जेसा भेदा
रावण के अंधियारे को ।
आव काटें जीवन से अपने
अन्याय के साहारे को

चलो करें आज यह निश्चय
भुला दें हर बिति भुल ।
पश्चाताप की मिट्टी में
खिलायें मिलकर नये फुल ।

सबको बांटे यही शुभकामना
रहे सबके मन में सत्तावना ।
भुले ना हम दशहरे का यह पाठ
रह न जाये केवल ये एक बात ।

राजीव महापात्र
मेलबोर्ण

Oh! Mother ... Forgive Us

Horizon dazzles on your august arrival ,
Your image descends in our dreams and desire
Fills our heart full with joy and jubilation,
bewildered in the ecstasy of meeting
A year after.
We make a grand gathering to welcome and
ushер you in our bullock cart.
A car instead,
For they have escalated the fuel cost ,
Beyond reach before your arrival.
In a great economic depression man -made almost,
Ornamentation and decoration
made simple in austerity.
Offering of fruits and flowers are rationed,
Arrangement of light is curtailed to bare minimum
The bill of electricity hiked now,
skyrocketed.
Power shortage will surely plunge our
Dias off and on.
And You have to bear the brunt of it
Yet like shylock they lean their ladder ,
On our lamppost to cut off light,
And drown us in darkness.
Water supply gets depleted,
Potholed roads run bruised,
And left uncared like a dying patient
On the floor of dispensary.
Garbage heaped remain uncleared,
Emits foul smell,poisons environment
And dengue spreads takes heavy tolls of innocent lives.
Doctors in shortage in public hospitals
Though busy in private clinic in plenty.

Public sewage overspilling world bank money
Swallows our roads.
The demons of democracy ,multiscam –tainted,
Bargain with our smiles of happiness for sycophancy and sell- out.
Yet our local leaders ,will surely appear
Before our pandals with their crowd of henchmen,
To ensure vote banks for panchayat pools ,imminent
Our poverty line expands upward ,
The barometer of economy reads low.
The mafias and their masters,
burglars of mines and minerals precious,
stashing its wealth in foreign bank
Robs us off random to ruins.
Oh! Mother, you killed one mahisasur only,but
Other mahisasurs roam freely in broad daylight.
forgive us ,
For our unintended actions compulsive,
With humble obeisance we pray for
A grand redemption..

B.B.Kar
Father of Saumyajit (Sam) Kar
Melbourne

ଘରବାଳୀ

ଡୁମର ଯେଉଁ ମୁରୁକି ହୃଦୟ
ଦେଖୁ ଜଦା, ପିଂପୁଡ଼ି ବି ହୁଅନ୍ତି ବେହୋସ ।

ଡୁମର ଯେଉଁ ବିଭିନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାଲି
ପଛେ ପଛେ ସାପ ବେଙ୍ଗ ମାନେ କରନ୍ତି ରାଲି ।

ଡୁମର ଯେଉଁ ଅପୂର୍ବ ବେଶ
ଦେଖୁ ଆମ୍ବ ଗଛରେ ପଞ୍ଜେ ପଣସ ।

ଡୁମର ଯେଉଁ କଟାଷ ଆଖୁ
ଦେଖୁ ବାସ ସିଂହ ବି ଗଲେଣି ଲାଖୁ ।

ଡୁମର ଯେଉଁ ଚୋରା ଚାହାଣି
ବିଲେଇ କୁକୁର ଭାବିଲେଣି ତାଙ୍କ ପେମ କାହାଣୀ ।

ଡୁମର ଯେଉଁ ପୁରୁକି ଗାଲ
ଦେଖୁ ଘାସ ଗଛେ ଫୁଟିଲା ବେଲ ।

ଡୁମର ଯେଉଁ ଇଣ୍ଡାଲି
ଦେଖୁ ଆନାକୋଣ୍ଠା କହେ, “ହୁବୁ ମୋର ଘରବାଲୀ?“

ସୁବ୍ରତ ସୁବ୍ରତ
ମେଲବୋଟ୍

ଅ ବ ସାଦ

(Depression)

ଆମ ସଂଖ୍ୟାରୁ କମଶା.....

ଆମେ ତ ସମସ୍ତେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସମୟରେ ଉଦାସୀନ ହୋଇପଡ଼ୁ, ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ୁ । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ ପରିବାରରେ କେହି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ ବା ପରୀକ୍ଷାରେ ସପଳତା ହାସଳ ନକଲେ ଅଥବା ଆର୍ଥିକ ଅଭାବ ଘଟିଲେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଉଦାସ ହୋଇପଡ଼ୁ । ହେଲେ ଏହା କ୍ଷଣଶ୍ଵାସୀ । କେତେ ଘଣ୍ଟା, କେତେଦିନ ବା ସଞ୍ଚାର ପାଇଁ ଏହା ରହେ । ଧୂରେ ଧୂରେ ପୁଣି ଆମେ ଆମ୍ବର ପୂର୍ବବନ୍ଧୁକୁ ଫେରିଆସୁ । ଏ ଅବସାଦ ଚିରଶ୍ଵାସୀ ନୁହେଁ । ସେତେବେଳେ ଏ ପରିଷ୍ଠିତି ମନୁଷ୍ୟର ଚିରସାଥୀ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ଲୋକ ମାନସିକ ରୋଗୀ, ବିଶେଷତଃ ଅବସାଦ ରୋଗୀରେ ଗଣା ହୁଏ ।

ବିଜ୍ଞାନୀଶାଙ୍କ ମତରେ ପତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ଦୁଃଖକୁ କେତେକ ସ୍ତର ଦେଇ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ପୁଣି କେଇଦିନ ପରେ ତାକୁ ଗୁହଣ କରି ନେଇ ପୂର୍ବବନ୍ଧୁକୁ ଫେରିଆସେ । ତାଳକୁ ଏକ ଉଦାହରଣ ଜରିଆରେ ଏହା ଉଦାରଖାନା କରିବା ।

“ରାମବାବୁଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଓ ଗୋଟିଏ ଝିଆ । ଝିଆଟି ବାହା ହୋଇ ଯାଇଛି । ବଢ଼ି ସ୍ଥୁନ୍ଧରେ ସେ ରହେ ଦିଲୁଏରେ । ପୁଅଟି ବଡ଼ ଗେହା । ଗୋପାଳ ଗୋଟିଏ ବୋଲି ପୁଅ । ସବୁ ମେହି ଶୁଣା ସେ ବାପାଙ୍କୁ ପାଇଛି । ବାପା-ମା ଓ ପୁଅ ପରଷ୍ପରକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ହେଲେ ପୁଅତ ସବୁଦିନେ ବାପା-ମାଆଙ୍କ ପାଖରେ ରହିପାରିବନି । ସେ ଇଣ୍ଡିଆରିଂ ପାସ୍ କଲାପରେ ଏକ ବଡ଼ ଚାକିରୀରେ ଯୋଗ ଦେଇ ବମ୍ବେରେ ରହେ । ମହିରେ ମହିରେ ନିଜର କଂପାନୀ କାମ ନେଇ ଗୋପାଳକୁ ବିଦେଶ ଯିବାକୁ ପତେ ।

ରାମବାବୁ ବେଶ୍ ସ୍ଥାପନ ଲୋକ । ଜଣଶୁଣାରେ ତାଙ୍କର ଏମିତି କିଛି ରୋଗ ବୈରାଗ ନାହିଁ । ଏଇ ୧୫ ଦିନ ତଳେ କ'ଣହେଲା କେଉଁଣି ରାମବାବୁଙ୍କର ହୃତାତ୍ ଛାତିରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେଲା । ତାଙ୍କୁ ବଡ଼ ତାଙ୍କରଖାନାକୁ ନିଆହେଲା । ସେ ଭଲ ହୋଇଗଲେ । କିନ୍ତୁ ହୃତାତ୍ ତା ପରଦିନ ହୃଦୟରେ ପକିଯା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବାରୁ (cardiac arrest) ସେ ଚାଲିଗରେ । ଝିଅ ଖବର ପାଇ ମରିବା ପୂର୍ବରୁ ରାମବାବୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁଶୟା ପାଖେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ହେଲେ ଗୋପାଳ ସେ ସମୟରେ ସ୍ଵଲ୍ପତେନରେ ଥିଲେ । ଖବର ପାଇଲେ, ହେଲେ ମରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କରାପାଙ୍କୁ ଦେଖୁ ପାରିଲେନି । ମରିବାର ୪୦ ଦିନ ସେ ତାଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ତାଳକୁ ଦେଖୁବା ଗୋପାଳଙ୍କ ମାନସିକ ଯାତ୍ରାର ଦିଗ ।

ପଥମେ ସେ ଅବାକ୍ ହୋଇଗଲେ । ଏଇ ଗତମାସରେ ସେ ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ ପବଳ ଥିବାର ଦେଖିଥିଲେ । ଏ କ'ଣ ହେଲା ? ଏମିତି ତ ତାଙ୍କର କିଛି ଜଣଶୁଣାରେ ରୋଗ ନଥିଲା । ବହୁତ କନ୍ଦାକଟା କଲେ । ମନଦୁଃଖ କଲେ । ୨-୩ ଓଳି ସେ କିଛି ଖାଇଲେ ନାହିଁ କି ଖାଇମଧ୍ୟ ପାରିଲେନି । ଏପକାରର ମାନସିକ ପକିଯାର ସ୍ତରକୁ ଇଂରାଜୀରେ STAGE OF DISBELIEF ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଅର୍ଥାତ୍ ଘଟିଯାଇଥିବା ଘଟଣାକୁ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରେନି ।

ପହଞ୍ଚିବାର ଦୁଇୟ ଦିନରୁ ସେ ବେଶ୍ ଚିନ୍ତାରେ ରହିଲେ । କେବଳ ମନରେ ଖେଳିବୁଲିଲା ଯେ ଆଉ ମୋବାପା ନାହାନ୍ତି । ଏହା ଛତା ଆଉକିଛି ଚିନ୍ତାନାହିଁ । ଏ ପ୍ରକାରର ଅନ୍ୟମନଷ୍ଠତା ପ୍ରରରେ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ ତାକୁ ଇଂରାଜୀରେ PREOCCUPATION ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

ସେ ଘରେ ଅହୁଞ୍ଜବା ପରଠାରୁ କିମ୍ବାକର୍ମ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ସେ ଏବେ ସେଇନେଇ ବେଶ୍ ବ୍ୟସ ରହିଲେ । ମନରେ ସବୁବେଳେ ପୁଣି ଉଠୁଛି, ବାପା ତ ମୋର ମାତ୍ର ୪୫ ବର୍ଷର ଲୋକ । ସେ ଏତେ ଜଳଦି ମଲେ କେମିତି ? ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ସେ ତାଙ୍କ ବାପା ମରି ଯାଇଛନ୍ତି । ମନରେ ବେଳେବେଳେ ରାଗ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ମୁଁ ତ କେବେ କାହାର କିଛି

କ୍ଷତି କରିନାହିଁ । ତେବେ ଭଗବାନ ମୋତୁ ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ନେଇଗଲେ କାହିଁକି ? ଦେଲେବେଳେ ନିଜ ଉପରେ ନିଜକୁ ରାଗ ମଧ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ” ହେଲେ ଦେହ ଖରାପ ବେଳେ ଯଦି ବାପା ମୋ ପାଖରେ ବମ୍ବେରେ ଥାଆନ୍ତେ, କାଳେ କିଛି କରି ହୋଇଥାନ୍ତା ?“ ଏହି ସମୟରେ ଗୋପାଳବାବୁ ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁକୁ ସ୍ମୃକାର କରି ପାରି ନଥିଲେ । ତା ଛତା ନିଜେ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଧୂକର କରି ରାଗୁଥିଲେ । ୪ ପ୍ରକାରର ମାନସିକ ପ୍ରକିଯାଙ୍କୁ ଇଂରାଜୀରେ DENIAL & ANGER ବୋଲି କୁହା ଯାଇଥାଏ ।

ଗୋପାଳବାବୁଙ୍କ ବାପା ମରିବା ଆଜିକୁ ୧୭ଦିନ ହୋଇଗଲା । କିମ୍ବାର୍କର୍ ସବୁ ସରିଗଲା । ଯେତେ ଯେଉଁଠି ବନ୍ଦୁବାନ୍ତର ଆସିଥିଲେ ସେମାନେ କେହି କେହି ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ଅଧିକ ରହିବା ପରେ ଚାଲିଗଲେ । ମନରେ ଚିନ୍ତା ହେଲା ବୋର ଏବେ ଏକା ଘରେ କେମିତି ରହିବ ? ବେଶ୍ ବୁଝା ବୁଝି କରି ଘରକୁ ତାଙ୍କର କକାଙ୍କ ମାର୍ପଟ୍ଟରେ ଦେଇ ମା'କୁ ଧରି ସେ ବମ୍ବେ ଫେରିଗଲେ । ଜୀବନ ପୁଣି ଗଢି ଚାଲିଲା । ଏବେ ସେ ମଞ୍ଚରେ ମଞ୍ଚରେ କହୁଛନ୍ତି “ହଁ ବାପା ଅବଶ୍ୟ ବହୁତ ଅଞ୍ଚ ବୟସରେ ମରିଗଲେ । ହେଲେ ସେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ମରିଥାନ୍ତେ, ଏବେ ତା କେତେ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଗଲା । ମୋଗାମୋତି ସେ ତ ଘରେ ଶୋଇରହି ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗୀ ପରି କଞ୍ଚ ପାଇନାହାନ୍ତି, ମରିବାର କଞ୍ଚ ସେ ତ ମୋଟେ ପାଇନାହାନ୍ତି । ବୋର ତ ମୋ ପାଖରେ ଅଛି । ଯାହା ଯୋଗ ଥିଲା ହେଲା, ଲିଙ୍ଗର ଯାହା କରନ୍ତି ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ।” ଏବେଳକୁ ଗୋପାଳବାବୁଙ୍କ ମନର ଝୁଡ଼ ଧୂରେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଗଲାଣି । ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ତାଙ୍କର ବାପାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁକୁ ସ୍ମୃକାର ମଧ୍ୟ କରିଗଲେଣି । ଏପ୍ରକାରର ମାନସିକ ପ୍ରକିଯାଙ୍କୁ ଇଂରାଜୀରେ ACCEPTANCE ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

ଠିକ୍ ଗୋପାଳବାବୁଙ୍କ ଭଲି ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜୀବନରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସମୟରେ ଅବସାଦ ଆପେ । କିଛି ଦିନ ପରେ ପୁଣି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ନିଜ ନିଜର ଦେନନ୍ତିକି କାର୍ଯ୍ୟକୁମରେ ଲିପି ରହନ୍ତି । ଦିନ ଗଢିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏହାର ବ୍ୟତିକମ ହୁଏ, ଲୋକ ସଦାସର୍ବଦା ବିଷାଦ ଗୁଣ ରହେ, ସେତେବେଳେ ସେ ଜଣେ ଅବସାଦ ରୋଗୀ ବୋଲି ଗଣା ହୁଏ । ରୋଗର ଆରମ୍ଭର ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷରେ ଏହି ପ୍ରକାରର ଅବସାଦ ଉତ୍ୟାନ ପଚନ ଦେଇ ଗଢି କରିଥାଏ । ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଖୁବ୍ ବେଶୀରେ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ଏ ପ୍ରକାର ଅବସାଦ ଗୁଣ ରହନ୍ତି ସତ, ହେଲେ ପାଇଁ ମୋଗାମୋତି ସମସ୍ତେ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷରେ ଏଥରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ତେବେ ୪ରେ ଦେଖୁବା କଥା ଯେ କେତେବେଳେ ଆମେ ଲୋକଙ୍କୁ ଅବସାଦ ରୋଗାଗ୍ରଷ୍ଟ ବୋଲି କହିବା ?

ଉପରୋକ୍ତ ଉଦାହରଣରେ ଯଦି ଗୋପାଳବାବୁ :

- ସପ୍ତାହ୍ ସପ୍ତାହ୍ ଧରି ଅବସାଦଗୁଣ୍ଠ ରହିଲେ ।
- ଏତେ ଉଦାସୀନ ରହିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ନିଜର ଇଞ୍ଜିନିଆରିଂ ଚାକିରୀ ମଧ୍ୟ ଛାତିଦେଲେ ।
- ନିଜ ପତି ନିଜେ ଯନ୍ମ ନେଲେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ବନ୍ଦୁବାନ୍ତର କୌଣସି ଲୋକର କାର୍ଯ୍ୟକଲାପ ପ୍ରତି ଭୃଷେପ ରଖିଲେ ନାହିଁ ।
- ଏପରି ପରିଷ୍ଵିତି ସୃଷ୍ଟି କଲେ ଯେ ପାଖରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଲୋକ ଅତିଷ ହୋଇପାରିଲେ ।

ତେବେ ଯାଇ ଆମେ ଗୋପାଳବାବୁଙ୍କ ମାନସିକ ରୋଗୀ ବୋଲି କହିବା ।

ପୂର୍ବକ୍ଷେତ୍ର ଉଦାହରଣ ଜରିଆରେ ଆମେତ ଦେଖିଲେ ଯେ ଗୋପାଳ ବାବୁ ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁରେ ବେଶ୍ ମାନସିକ ଦୃଖ୍ୟରେ ରହିଲେ ସତ, ହେଲେ ସେ ପୁଣି ନିଜେ ନିଜେ ପୂର୍ବବସ୍ଥାକୁ ଫେରିଆସିଲେ । ଏବେ ଚାଲନ୍ତୁ ଏକ ଚରିତ୍ ଚିତ୍ରଣ (case vignette) ଜରିଆରେ ଦେଖୁବା ଅବସାଦ କଣ ।

ସାମା ଆଜି ବି କାମକୁ ଯାଇନି । କେବଳ ଆଜି ନୁହେଁ, ଏଇ କେତେ ମାସ ହେଲା କାମକୁ ଯାଇନି । ତା ଭଲି ଗୋଗାଏ କର୍ମ ତପ୍ତର ଚଳଚଞ୍ଚଳ ଯୁବକ, କଣ ହୋଇଛି କେଜାଣି, ଆଜିକାଲି ବଢ଼ ଉଦାସ ରହୁଛି । ଦୁଇବର୍ଷ ତଳେ ସୁମନାକୁ ତା ବାପା ଘରକୁ ବୋହୁ କରି ଆଶିଥିଲେ । ଏଇ ୨-୪ ମାସ ତଳେ ଘରକୁ ହୃଦୟର ସାମା, ସୁମନା କୋଳକୁ ଆସିଛି ଶିଶୁ ଜନ୍ୟାରନ୍ତିଷ୍ଠ । ସାମା କାମ କରି ପଇସା ରୋଗାର କରିବାକୁ ବାହାରକୁ ଯାଏ । ହେଲେ ସୁମନା ଘରେ ରହେ । ଘର କାମ ଦାମ ସହ ଶିଶୁ କନ୍ୟାର ଯନ୍ମ ନେବା ହେଲା ତାର କାମ । ନୁଆ ଘର ସଂସାର, ପୁଣି ଘରେ ପ୍ରଥମ ଛୁଆ, ସବୁତ ହସ ଖୁସିରେ ଚାଲିବା କଥା । କଣ ହୋଇଛି କେଜାଣି ଘରେ କାହାରି ମନ ଭଲ ନାହିଁ । ଅଞ୍ଚ କେଇଦିନ ତଳେ ଶାଶୁ, ଶିଶୁରଙ୍ଗ ସହ ଭୀଷଣ

ମନାନ୍ତର ହୋଇ ସୁମନା-ସାମା ତାଙ୍କ ବାପା ମାଙ୍କ ଘରେ ରହୁ ନାହାନ୍ତି । ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ଥୁବା ତାଙ୍କର ପୁରୁଷା ଚାଷ ଘରକୁ ପଜତା ସଜନ୍ତି କରି ସେଇଠି ରହୁଛନ୍ତି ।

ସୁମନାର ମୁଣ୍ଡଚିନ୍ତା । ଆଜିକାଲି ମନରେ ଏତେ ହରଷ ନାହିଁ । ବେଳେବେଳେ ସ୍ଵାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁହିଙ୍କର ଝଗତା ମଧ୍ୟ ଲାଗିଯାଉଛନ୍ତି । ସାମାର ରୋଜଗାର ଏତେଗା ଆଉ ନାହିଁ, ଧୀରେ ଧୀରେ, ରୋଜଗାର କମି ମଧ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଫଳରେ ପଇସା ପତ୍ର ଅସୁବିଧା ବରି ବରି ଚାଲିଛି । ବୋଝ ଉପରେ ନଳିତା ବିତା ପରି ସାମା ଆଜିକାଲି ସବୁବେଳେ ତାତିପିଲ ଘରେ ଶୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ଆଜିକାଲି କାହିଁକି ସାମାର ଖାଇବା ପିଲବା ଠିକନାହିଁ । ରାତିରେ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଭଲ ନିଦ ହେଉନାହିଁ । ବେଶ୍ ଦୂର୍ବଳ ହୋଇଗଲାଣି ସାମା । ପ୍ରାୟ ୪-୭ କିଲୋ ଓଜନ ବୋଧେ କମି ଗଲାଣି । କାହା ସାଥୀରେ ସାମା କଥା ହେଉନି, କି କଥା ହେବାକୁ ଯେମିତି ତା ମନରେ ସରାଗ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ବେଳେବେଳେ ସାମା ଫୁଁ ଗାଳି ଖାଲି ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ରହୁଛି । କଣ ଭାବୁଛି ଯେ ଜାଣେ । ନା ହୃସି ପଦେ ସୁମନା ସହ କଥା ହେଉଛି ନା କୁନି ଉଥକୁ ଗେହା କରୁଛି । ଏଇଗା ହିଁ ସୁମନାର ସବୁଠ ବଡ଼ ଦୁଃଖ । ଏହା ଭିତରେ ସାମା ଆମ୍ବହତ୍ୟା କରିଦେବ ବୋଲି ଥରେ ଅଧେ ଧମକ ମଧ୍ୟ ଦେଲାଣି । କାଳେ କେହି ଗୁଣିଟୁଣି କରିଥୁବ ଭାବି ସୁମନା ଆଗ ସଫ୍ରାହରେ ଶୁଣିଆ ତାକି ସାମାକୁ ଖତା ଖତି କରାଇ ଥିଲା । ହେଲେ କିଛି ତ ଲାଭ ହେଲାନି । ସୁମନା ବିଚରା ଏବେ କରେ କଣ? ନିଜର ଆଉ ଛୋଟ ଝିଅର ଉଦ୍‌ଦିଷ୍ୟତ ଯେ କଣ - ଏଇ ଚିନ୍ତାରେ ସୁମନା ଏବେ ପବୁବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି ।

ଏଇ କାଲିର କଥା । ସାମା ସୁମନା ଦୁହେଁ ରାତି ଖୁଆପିଆ ସାରିଲେ । ସର୍ବ୍ୟା ପାୟ ଏଗା ହେବ । ଖାଇ ସାରିଲା ପରେ ସାମା ତା ଶୋଇବା ଘରକୁ ଶୋଇବାଲାଗି ଚାଲିଗଲା । ସୁମନା ଲାଗିଗଲା ଘର କାମରେ, ଘର ସଜାତିବାରେ । ବାସନ ମାଜୁଥିଲା ସୁମନା, ହଠାତ୍ ସାମାର ଶୋଇବା ପରୁ ଗାଁ ଗାଁ ଶର ଶୁଣି ସୁମନା ଚମକି ପଡ଼ିଲା । ବାସନ ମେପାତି ଦେଇ ସାମା ଶୋଇବା ଘରକୁ ଦୌଡ଼ି ଗଲା ସୁମନା । ଯାହା ଯେ ଦେଖିଲା ସୁମନା ନିଜ ଆଖକୁ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ଵାସ କରି ପାରିଲାନି । ସାମା ଦରତି ଦେଇ ଆମ୍ବହତ୍ୟା କରିଛି । ଚାଳରୁ ଦରତିରେ ଝୁଲି ରହିଛି ସାମାର ମୃତ ଦେହ । ସାମାର ଝୁଲିପଢ଼ିଥିବା ପାଦଦୁଇକୁ ସୁମନା ଟେକି ଧରି ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଚିକାର କରି ଉଠିଲା । ସାରା ସଂପାର ଯେମିତି ସୁମନା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଓଡ଼ାତି ହୋଇ ପଢ଼ିଲା । ସୁମନା ପାଇଁ ସାରା ଦୁନିଆଗା ଯେମିତି କେବଳ ଅନ୍ଧାର ହିଁ ଅନ୍ଧାର ।

ଆପଣ ଉପରୋକ୍ତ ଯେଉଁ କାହାଣୀ ପଢ଼ିଲେ ତାହା କାଳନିକ ହେଲେ ହେଁ ଅନେକ ଯାଗାରେ ତାହା ସତ୍ୟ ହୋଇଛି । ସାମା ଯେ କେବେ ଆମ୍ବହତ୍ୟା କରିବ ଆଉ ତାର ସୁନାର ସଂପାର ରୁନା ହେଲିଯିବ, ଏ କଥା କେହି କେବେ କଣ ବିଶ୍ଵାସ କରିଥିଲା ? ଯଦିବା କେହି କେବେ ଏହା କଞ୍ଚନା କରିଥାନ୍ତା, ତେବେ ଦୁଃଖ କିଛିଟା ପୁତ୍ରିକାର ମଧ୍ୟ କରି ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ସାମା କି ପ୍ରକାରର ମାନସିକ ଅସୁଷ୍ଟତା ଭୋଗୁଥିଲା

ସାମା ଥୁଲା ଅବସାଦ ରୋଗଗନ୍ତ ତେବେ ଏବେ ଆସନ୍ତୁ ଦେଖିବା - ଅବସାଦ କଣ? କେମିତି ଜଣେ ଜାଣିବ ଯେ ଦୁଃଖ ସାମା ଭଲ ଲୋକ ଆମ୍ବହତ୍ୟା କରିପାରେ ।

ବେଳେବେଳେ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ରହିବା ବା ମନ ଭଲ ନ ରହିବା 'ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ' ରୋଗୀର ଲକ୍ଷଣ, ତାହା ନୁହେଁ । ଏ ରୋଗ କୌଣସି ଏକ ଅଙ୍ଗରେ ସୀମାବନ ନୁହେଁ । ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ସ୍ଵରୂପ ହୃଦୟରେଗୀର ରୋଗ ମୁଖ୍ୟତଃ ହୃଦ୍ରପିଣ୍ଡ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ରୋଗୀର କୌଣସି ଏକ ସମୟରେ ଏକ ନୁହେଁ ଅନେକ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟେଙ୍କରେ ପାଇଦା ହୋଇ ତଦ୍ବନିତ ଲକ୍ଷଣାବଳୀ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ । ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ସ୍ଵରୂପ ଏ ରୋଗ ରୋଗ କରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଯେ କେବଳ ଅବସାଦଗନ୍ତ ରହେ ତାହା ନୁହେଁ । ଓଡ଼ନ କମିଯିବା, ରାତିରେ ଭଲ ନିଦ ନହେବା, ରାତି ନ ପାହୁଣୁ ନିଦଭାଜିଯିବା, ସାମାନ୍ୟ କାମରେ ଥକି ପଢ଼ିବା ଭଲ ଅନେକ ଲକ୍ଷଣ ଏ ରୋଗରେ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ ।

ସାଧାରଣତଃ କମାଗତ ଭାବରେ ସଫାହ ସଫାହ ଧରି ଉପରୋକ୍ତ ଲକ୍ଷଣାବଳୀ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ରୋଗୀର ଶାରିରିକ, ପାରିବାରିକ ଓ ସାମାଜିକ ଜୀବନଯାତ୍ରାରେ ବାଧା ପଚାର । ଏ ଲକ୍ଷଣାବଳୀ ପୁଣି ପଢେ୍ୟକ ରୋଗୀ ୦୧ରେ ସମାନ ଭାବରେ ପରିପକାଶ ହୁଏନା । ଏହା ଏତେ ଭିନ୍ନ ଯେ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସ୍ଥାନ୍ୟ ସଂପା ଏ ରୋଗର ଚିହ୍ନଗ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଦିଗ୍ବିଦ୍ୟନାବଳୀ ପ୍ରତ୍ୟେ କରିଛନ୍ତି ।

ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଦିଗ୍ବିଦ୍ୟନାବଳୀ

୧. ଦୁଇ ସଫାହ ଧରି ଅସାଧାରଣ ଭାବରେ ଅବସାଦଗନ୍ତ ରହିବା ।

୨. ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଲୋକ ଆନନ୍ଦ ପାରଥିଲା ଓ ଯାହା କରି ଲୋକ ଉପରୋଗ କରୁଥିଲା, ସେଉଁଳି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ କୌଣସି ପକାରର ଆଗରୁ ବା ଆନନ୍ଦ ଉପରୋଗ ନକରିବା ।
୩. କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର କ୍ଷମତା ହୃଦୟ ତଥା ସବୁବେଳେ କ୍ଲାନ୍ତ ଅନୁଭବ କରିବା ।
୪. ନିଜ ଉପରେ ନିଜର ବିଶ୍ୱାସ ତଥା ନିଜତ୍ତ ଦ୍ୱାରାଇବା ।
୫. ସବୁଥିରେ ନିଜକୁ ଦୋଷୀ ମଣିବା ତଥା ନିଜକୁ ଅଯୋଗ୍ୟ ମଣିବା ।
୬. ଆମ୍ବହତ୍ୟା କରିବାର ଅନୁଚ୍ଛା କରିବା, ମୃତ୍ୟୁ ଚିନ୍ତା କରିବା ବା ନିଜେ ନିଜ ଶରୀରକୁ ଦୁଃଖ ଯାତନା (harm) ଦେବା ।
୭. କୌଣସି କାମ ମନଯୋଗ ଦେଇ ନ କରିବା ବା ମନଯୋଗ ଦେଇ କରିବାର କ୍ଷମତା ହୃଦୟ ପାଇବା ।
୮. ଦୁଃଖ ଅତି ବିଚଳିତ ଚାଲିଚଳନ ବା ଅତି ଧୀର ମନ୍ତ୍ର ଗତିରେ କାମଦାମ କରିବା ।
୯. ରାତିରେ ଭଲରେ ନିଦ ନହେବା ଓ ସବୁବେଳେ ଶୋଇ ରହିବା ବା ରାତିସାରା ବିଛଣାରେ ପଡ଼ି ଛପଟ ହେବା ।
୧୦. ଭୋକ ନ ଲାଗିବା ବା ଯେମିତି ଭୋକ ଲାଗୁଥିଲା ସେମିତି ଭୋକ ନ ଲାଗିବା ତଥା ଓଜନ କମିଯିବା ବା ବଢ଼ିଯିବା ।
୧୧. ଯୌନ ଚିନ୍ତା ବା ତଦ୍ଭନ୍ନିତ କାରବାର ହୃଦୟ ପାଇବା ।
୧୨. କୌଣସି କାରଣ ନଥାଇ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଶାରୀରିକ ଲକ୍ଷଣାବଳୀ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ।

ଉପରୋକ୍ତ ଲକ୍ଷଣାବଳୀକୁ ନେଇ ଆନ୍ତର୍ରୀତୀୟ ଦ୍ୱାସ୍ୟ ସଂକ୍ଷେପ ଉଦାସୀନ ରୋଗକୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ଭାବେ ନ ଶେଣୀରେ ବିଭିନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ।

- ଉପରୋକ୍ତ ଲକ୍ଷଣାବଳୀରୁ ଯଦି ପ୍ରଥମ ୩ଟିରୁ ୨ଟି ଲକ୍ଷଣ ତଥା ଆଉ ଯେ କୌଣସି ଦୁଇଟି ଲକ୍ଷଣ ଯଦି ରୋଗୀଠାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ, ତେବେ ସେ ଲୋକ minor depression ଭୋଗୁଛି ବୋଲି ଜଣା ପଡ଼େ ।
- ଉପରୋକ୍ତ ଲକ୍ଷଣାବଳୀରୁ ଯଦି ପ୍ରଥମ ୩ଟିରୁ ୨ଟି ଲକ୍ଷଣ ତଥା ଆଉ ଯେ କୌଣସି ୪ଟି ଲକ୍ଷଣ ରୋଗୀଠାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ, ତେବେ ସେ ଲୋକ moderate depression ଭୋଗୁଛି ବୋଲି ଜଣା ପଡ଼େ ।
- ଯେହିପରି ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରଥମ ୩ଟି ଯାକ ଲକ୍ଷଣ ତଥା ଆଉ ଯେ କୌଣସି ୪ଟି ଲକ୍ଷଣ ରୋଗୀଠାରେ ଦେଖାଯାଏ/ଭୋଗୁଥାଏ, ତେବେ ସେ ଲୋକ severe depression ବା ମାରାମୂଳକ ଅବସାଦ ଭୋଗୁଛି ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ହେବ ।

୪୭ ହେଲା ଅବସାଦ ରୋଗର ଶେଣୀ ବିଭାଗ । ୪୮ ବେ ଚାଲନ୍ତୁ ଦେଖୁବା ଆମର ଦେନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟକୁମରେ ଅବସାଦ ରୋଗର କିପରି ପରିପକାଶ ହୋଇଥାଏ ।

ତାରୁତ୍ୟ ମିଶ୍ର, ଉଚିତ୍ତ

ସୁବାସ ପ୍ରଧାନ, ବିସ୍ତରଣ

ପର୍ଯ୍ୟାନ୍ୟକ ସ୍ମୃତି ରତ୍ନ (Disclaimer) :

୧. ଉପର ଲେଖା ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ପଢ଼ୁଥିୟ ।
୨. ସର୍ବଦା ଆପଣଙ୍କର ମନେରେ ଅପୁରୁଷ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ବା ବିଶେଷଜ୍ଞ ପରାମର୍ଶ ନିଅନ୍ତୁ ।
୩. ସବୁବେଳେ ମନେ ରଖୁଣ୍ଟେ ଏ ବହି କୌଣସି ତାଙ୍କ ବା ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କ ଯାନ କେବେହେଲେ ପୂରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ତାଙ୍କରଙ୍କ ଉପଦେଶର ପରିପୂରଳ ଭବରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରେ ।

ବାଟୋଇ ଭାଇ

ଝିପ ଝିପ ବରଶା, ଅସାଣିଆ ଖରା

କାହାକୁ ଦେଇନାହିଁ ସେ ତ ଧରା

ଗାଁ, ନଗର ସହର ବୁଲି ବୁଲି

ଯାଇଛି ସେ ନିଜକୁ ଭୂଲି

ଦେଖୁଣ୍ଡି ସେ ଦୁନିଆର ସବୁ ଅତ୍ୟାଚାର

ଜାଣିଛି ସେ ନାହିଁ ଏହାର ଉପଚାର

ଝୁଣ୍ଡି ସେ ବାଟେ ବାଟେ,

ହୁକିଛି ସେ ଅଜଣା ବାଟେ

ହେଲେ ରହିନି ସେ କର ଘାଟେ

ପରଦେଶୀ ଚଢେଇଛି ଘୁରି ବୁଲୁଛି

କାହାର ସେ ପଚାରି ବୁଝୁଛି ?

କେହି ନାହିଁ ତାହାର,

କଥା ଗା ଏତିକି ତାର

ଅମାନିଆ ମନ ତାର

ବାଟୋଇ ଭାଇ...

ନାଁ ତାହାର

ନିଳିମା ଦାସ
ମେଲବୋଣ୍ଡ

ରଣୀ

ମୋ ପିଲା ମାନଙ୍କୁ କୋଳେଇଲା ବେଳେ
ହୀଠ ମନେ ପଡ଼େ ଅତୀତର କଥା
ଏମିତି ବି କେତେବେଳେ ମୋ ପାଇଁ
କୁରୁଳି ଉଠିଥୁବ ଅନ୍ୟ କାହାର କୋଳ ।

ବହି ଯାଇଥୁବ ଅମାନିଆ ଲୁହ
ରାତି ପାହି ଯାଇଥୁବ ଅନିଦ୍ଵାରେ
ତଥାପି ବି ଦୁଃଖ ହେଉଥୁବ
ଅଧୂକ କରି ହେଲାନି ବୋଲି !

ତୁମେ ଯଦି ଶୁଶୁଥୁବ ସେଠି
ମତେ ଆଜି କ୍ଷମା କରିଦିଅ
ତୁମ ରଣ ପାରିବିନି ସୁଅଁ
କିଛି ରଣ ଅସୁଖାହିଁ ଭଲ ।

ତୁମ ଆଗେ କଥା ମୁଁ ଦେଉଛି
ତୁମ ରଣ ବଦଳରେ ଆଜି
ଅନ୍ୟ କିଏ ଖୁସିରେ ରହିବ
ଦୁନିଆକୁ ରଣୀ କରି ଯିବ ।

ସୁବାସ ପଧାନ
ବ୍ରିଷ୍ଟିଜେନ୍

ବିଶ୍ୱାସ

ପିଲାଦିନର ଭଲ ଖାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ, ପରିବାର ଯୌଜନ୍ୟରୁ ଏକ ଉପହାର ବୋଲି ଭାବିଦେଲେ ତ ଚଳିବ ନାହିଁ । ସଦ୍ୟ ଜୀବନରେ ତାକୁ ଜୀବନ୍ତ ରଖୁବାଟା ଏତେ କଷ୍ଟ ବୋଲି ସିନ୍ଧାର୍ଥ କେବେବି ଭାବି ନଥିଲା ।

ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍ସ ଏଣ୍ ଗେଲିକମ୍ୟୁନିକେସନରେ ଇଂଜିନିୟରିଂ ସରିଲା ପରେ ସେତେବେଳର ଚାକିରୀ ସମସ୍ୟା ଓ ବିଦେଶୀ ପତାର ସ୍ଥାଦ ନଜାରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ କେହିତି କେଜାଣି ଆପେ ଆପେ ଯୁନିଭାରସିଟି ଅଫ୍ ଟେକ୍ନୋଲୋଜି ସିତ୍ତି (U.T.S) ରେ ସିନ୍ଧାର୍ଥର ପ୍ରବେଶ ହୋଇଗଲା । ଆମେରିକା ଓ ଇଂଲଣ୍ଡର ବିକଷ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅଞ୍ଚେଳିଆ ଆସିବାଟା ଭାଗ୍ୟର ବିତମ୍ବନା କହିଲେ ବ୍ୟତିକୁମ ହେବନାହିଁ ତା ପାଇଁ ।

ବାପା ଏକଙ୍କିକ୍ୟୁଟିଭ୍ ଇଂଜିନିୟର, ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଘର, ସାନ ଭଉଣୀ ଆଉ ମା' ସୁଗୁହିଣୀ । ଛୋଟ, ସୁଖୀ ଏକ ଆଦର୍ଶ ପରିବାର ସିନ୍ଧାର୍ଥର । ମା' ଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲେ ତା ଆଖୁଠାରୁ ପାଟିଟା ଛଳେଇ ଯାଏ । ମା' ଙ୍କ ସୁମ୍ବାଦୁ ବ୍ୟଞ୍ଜନ କଥା ମନେ ପକାଇ ତା ପାଟିଟା ନିହାତି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଉଠେ ।

“ଦୂର ପର୍ଦତ ନିଷ୍ଟ ସୁନ୍ଦର” ପରି ୨୦୦୦ ମସିହାର ସିତ୍ତନି ଅଳିପିକ୍ ଚିଭିରେ ଦେଖିଲା ପରେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲାପରି ଲାଗିଲା ସିନ୍ଧାର୍ଥକୁ । ମାତ୍ର U.T.S ରେ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ପଠନ ଓ ତା ସାଙ୍କୁ ଆଂଶିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ତେଷ୍ଟଣ ଜୀବନର ସବୁଠୁଁ ବଢ଼ି ଭୁଲ୍ ବୋଲି ଲାଗୁଥିଲା ତାକୁ । “ଅଜାଗା ଘା ନା ଦେଖୁଥୁଏ ନା ଦେଖାଇ ହୁଏ”, ଅଞ୍ଚେଳିଆ ଆସିବାର ପ୍ରଥମ ମାସ ତା’ର ପରିସ୍ଥିତି ଅବିକଳ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ “ପଛିଯୁଷା ନାହିଁ ବୀରର ଜୀବନେ” ଭଲି କଥା ତାକୁ ପରିସ୍ଥିତି ଓ ନୁଆ ପରିବେଶକୁ ସାମନା କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ମନବଳ ଦେଇଥିଲେ ।

ଇହି ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ସୁପରମାର୍କେଟରେ ସିନ୍ଧାର୍ଥକୁ ଆଂଶିକ ନିଯୁକ୍ତି ମିଳି ଯାଇଛି । ସମାସ୍ୟା ଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ ଆସେ ଆଷେ ଲାଗୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ - ମାତା ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ଦେବୀଙ୍କର ସ୍ଥାଦିଷ୍ଟ ହାତପରସା ବ୍ୟଞ୍ଜନ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ ବଗବତକାଣ୍ଡର ବିଷବୃକ୍ଷ ରେ ପରିଶତ ହୋଇଯାଉଥିଲା ତା ପାଇଁ, ଠିକ୍ ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମିକାଙ୍କ ବିବାହ ଜୀବନରେ ଆଗମନ ଭଲି । ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା ନିକଟରେ ଥିବା “RSL Club” ରେ ବଫେଟ୍ ଲିଙ୍କ କଥା । ଏତେ ଦିନ ଅଞ୍ଚେଳିଆରେ ବସବାସ କରୁଥିଲେ ସୁନ୍ଦର ଚଙ୍ଗୀ ଆଉ ତଳାରର ଗାଣିଟିକ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସିନ୍ଧାର୍ଥ ମନରେ ତୁରନ୍ତ ଆବିର୍ଭୂତ ହେବାକୁ ପଛାଇ ନଥିଲା । ତେଣୁ RSL ର ବଫେଟ୍ ଅତ୍ୟଧିକ ଲୋଭନୀୟ ଥିଲା ସିନ୍ଧାର୍ଥ ପାଇଁ । ପରଦିନ ଶନିବାର । ରାତିରେ ନିଦ ନାହିଁ ତା ଆଖୁରେ ଲିଙ୍କ କଥା ଭାବି । ଏମିତି ତେରିରେ ଶୋଇବା ଅଭ୍ୟାସ ଖୁବ୍ ପୁରୁଣା ତା ପାଇଁ । ବଢ଼ି ପକାଇଁ ଉଠି ଯୁନିଭରସିଟି ଯିବା କେତେ କଷ୍ଟକର ବ୍ୟାପାର, କିନ୍ତୁ ଆଜି ତାକୁ ବହୁତ ସହଜସାଧ୍ୟ ବୋଧହେଉଥିଲା ।

ମଧ୍ୟବିତ୍ ପରିବାରରୁ ଆସିଥିବା ସିନ୍ଧାର୍ଥ କୁବି ସହ ପରିଚିତ ନଥିଲା । ତେଣୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ନେଇଛି ସେ ନିଜକୁ ପୁଷ୍ଟ କରିବାରେ । ନିର୍ଣ୍ଣାରିତ ସମୟର ଅଧ ଘଣ୍ଟେ ପୂର୍ବରୁ ହାଜର ହୋଇଗଲା ସିନ୍ଧାର୍ଥ । କୁବି ପ୍ରବେଶ ନିଯମକ୍ରମ ପରେ ବଫେଟ୍-ଲିଙ୍କ ହଲ୍କରେ ତା’ର ପ୍ରବେଶଟା ତାକୁ କୌଣସି ଝାତିହାସିକ ରାଜ ଉଆସରେ ପ୍ରବେଶ ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ଏହା ନୁହେଁ ସେ ଏପରି ପରିବେଶର ସଂକଷ୍ଟି ରେ ସେ ପୂର୍ବରୁ ଆସିନାହିଁ, ମାତ୍ର ‘ବଫେଟିଲିଙ୍କ’ ର ଆକର୍ଷଣ ତାକୁ ଏକ ପରିବାରଜକ୍କୁ

ନେଇସାରିଥିଲା । ପୁର୍ବରୁ ଯଦିବା ସେ ତା ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ପରିବେଶରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବ୍ୟଞ୍ଜନର ସ୍ଥାଦ ଗୁହଣ କରି ନିଜକୁ ଉଦାରବାଦୀ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି, ଏଠିକାର ଆଉଜାତ୍ୟ ତା'ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଥିଲା ।

ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ମସ୍ୟ ଓ ସିଫୁଡ଼ ସମାହାରରେ ସମନ୍ଵିତ ଖାଦର ଗୁଡ଼ିକରୁ କେଉଁଟି ସେ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଭାବୁଁ ଭାବୁଁ “ଏକ୍ସକ୍ୟୁକ୍ ମି ସଙ୍ଗ ମ୍ୟାନ୍” ଏକ ଭାରିକଣ୍ଠ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ସୃଷ୍ଟିକଲା । ପଛକୁ ବୁଲି ଦେଖୁଲା ଜଣେ ଲମ୍ବା-ଚତୁର ଗୋରା ବ୍ୟକ୍ତି, ବୟସ ୩୦-୮୦ । ଅନିଜ୍ଞ ସାହୁ ନିଜକୁ ରୋକି ସେଇ ବିଶାଳ ଉଦ୍‌ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବାଟ ଛାତିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା ସିନାର୍ଥ । ବୃଦ୍ଧ ଜଣକ ପୁଲାଏ ଦରସିଖା ଶାମୁକା ଓ ଚିକ୍କୁଡ଼ି ଫେରେ ତୁଳ କରି ବାହାରିଗଲେ । ତାଙ୍କର ଗତିବିଧି ସିନାର୍ଥର ସୂଷ୍ମ ନିରିକ୍ଷଣରୁ ବାଦ ଯାଇ ନଥିଲା । ମନରେ ତାର ସାହୁପାଇଁ ଭରି ଯାଇଥିଲା, ଗେଣ୍ଣା, ଶାମୁକା, ଅଜ୍ଞୋପାୟ କିଛି ବାଦ ନଦେବାକୁ । ଅଜାଣତରେ ତା ପେର୍ଣ୍ଣି ନାନାଦି ‘ଷ୍ଟର’ ଆଇଚମ୍ବରେ ଉପରିଯାଇଥିଲା । ସମସ୍ତ ସଙ୍କେଚର ପରଦା ହୁଟିଯାଇଛି ଏବେ । ଏବେ କେବଳ ସିନାର୍ଥ ଆଉ ତା ପେର୍ଣ୍ଣ ।

କିଛି ସମୟ ମଧ୍ୟେ ଚେବୁଲିଟା ସାମୁଦ୍ରିକ ଜୀବଙ୍କ ଖୋଲପାମୟରେ ଉପରିଯାଇଛି । ମନକୁ ତାର ଆସିଲା ତା ଚେବୁଲିଟାକୁ କିମ୍ ସମ୍ମ କରିଦିଅନ୍ତାକି ? ହୁଠାତ୍ ଜଣେ କିମ୍ ତା କାନ୍ତରେ ହାତରଖୁ ଅତି ମଧ୍ୟର କଣ୍ଠରେ ପୁଣ୍ଣ କଲେ - “How are you doing SID?” ସିନାର୍ଥ ବିସ୍ତିତ ହେଲା । “Angline”, UTS ର ତା ସହପାଠୀ - ଦୁହେଁ ବହୁତ ସମୟ ବିତାନ୍ତି ଲାଇବେରୀରେ । କିଛିକଣ ପାଇଁ ତା ବାକଣ୍ଠକି ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଭଲି ବୋଧ ହେଲା । “Don't you surprise? I forgot to tell you, I work here part time, take it easy” କହି ସେ ତା ଚେବୁଲିଟିକୁ ପରିଷାର କରି ଦେଇଥିଲା ।

RSL ବିଷୟ ଲାଞ୍ଚ ଅଧ୍ୟୟତ୍ତର ଏ ମଧ୍ୟକଳୀନ ବିରତି ରେ ନିଜକୁ ସଂଶେଷ ରଖିବା ସିନାର୍ଥକୁ ବଢ଼ ପରୀକ୍ଷା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା ବିଶେଷ କରି ତାର ସହପାଠୀ Angle ର ଉପର୍ଯ୍ୟତିରେ । କିନ୍ତୁ ଯା ମଧ୍ୟରେ Angline ର ସାଙ୍ଗ ମାନେ ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟରେ ତାର ଏ ଅବଶ୍ୟକ୍ତି ହୁଦେଇଲେ କରି ପରିଷ୍ଠିତିକୁ ହାଲୁକା କରିଦେଇଛନ୍ତି । Angline ର ଉପର୍ଯ୍ୟତି ମଧ୍ୟ ସିନାର୍ଥକୁ ସଂଶେଷ କରି ରଖିଥିଲା Dessert ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଚିକ୍ କେକ୍, ମତ କେକ୍, ହାଇର୍ ପରେଣ୍ଟ, କ୍ଲାକ୍ ପରେଣ୍ଟ, ପାଇଲୋଡା, ବେତ୍ ପୁଟ୍, ୧୦ ପ୍ରକାର ଆଇସିକ୍ରମ୍, କେଲି ଭଲି ପୁଥମ ଦେଖା ତାକୁ ଆଚମ୍ନିତ ତଥା ବିଚଳିତ କରିଥିଲେ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଲଙ୍କା ଛାତି ପରିଷ୍ଠିତିର ଉପରୁ ପାଇଦା ଉଠାଇଥିଲା ସେ ।

ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଗୁରୁ ଥିଲା ଏବେ ତାର ସାଙ୍ଗ ମନକୁ ସାଙ୍ଗ ଦେବାକୁ ରାଜି ହେଉନାହିଁ, ତଥାପି ଖାଇବାର ଅନ୍ତନାହିଁ । ହୁଠାତ୍ ଶୁଣିଲା - “Lunch will be closed in 5 minutes time” - ମନକୁ ବୁଝାଇଲା, ଏଥର ଫେର ଛାତିବାକୁ ପଢ଼ିବ । Angline କୁ ବିଦାୟକାଳୀନ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ ଫେରି ଆସିଛି ନିଜ ବାସସଳକୁ । କିନ୍ତୁ seaford starter ଓ Desert ର ଘାମାଘୋଟ ଲାଇକ ସେ ଅନୁଭବ କରୁଛି ତା' ପେଟରେ । ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ଆଖୁକୁ ନିଦ ଆସୁନାହିଁ । ଖଚରେ ପଢ଼ି ରହିଛି, ଆଖୁରେ ନିଦ ନାହିଁ, କ୍ଲାନ୍ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଶରୀରଟା ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଚିକ୍କାର କଲା - ବନ୍ଦୁମାନେ ଦେଇ ଆସିଲେ ।

ଆଖୁ ଖୋଲିଲା ବେଳକୁ ଥିଲା ହସ୍ପିଟାଲରେ । ସାଙ୍ଗମାନେ ବେତି ରହିଛନ୍ତି । ଡକ୍ଟର କହିଲେ - ପୁତ୍ର ପଥନିଂ ହୋଇଯାଇଛି, ତମେ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । ଡକ୍ଟରଙ୍କ ପଛରୁ Angline ଫୁଲଟୋତାଟିକୁ ବଜାଇଦେଇ ତା' ମୁଣ୍ଡରେ ହାତରଖୁ

କହିଲା - "Don't worry, I will be alright". ସିନ୍ଧାର୍ଥ ଶରୀରରେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସଞ୍ଚାର ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଏକ ମଧ୍ୟର ସଂପର୍କର ଅଯମାରମ୍ଭ ହେଲା ପରି ମନେ ହେଲା ତାକୁ ।

ଏହା ମଧ୍ୟେ କିଛି ବର୍ଣ୍ଣ ବିତି ଯାଇଛି । ସିନ୍ଧାର୍ଥ ମାଞ୍ଚରସ ସାରି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯୋଗ ଦେଲାଣି । ସମୟ କୁମେ Angline ସହ ଘନିଷ୍ଠତା ବଢ଼ି ଯେ ଆଜି ତାର ପ୍ଲାଟମେଟ୍ । ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ, Angline ଓଡ଼ିଆ ରକାରେ ଦକ୍ଷତା ହାସିଲ କରି ସିନ୍ଧାର୍ଥଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଦୂର ଆଗେଇ ଯାଇଛି ।

ନିଜ ପରଂପରା ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ବନ୍ଧନର ଉପରେ ରହି ନିଜ ପାଇଁ ଜୀବନ ସାଥୀଟିଏ ବାଛିବାର କଠିନ ପରୀକ୍ଷାରେ ଦୁହେଁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି । ମାଟିରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ମାଟିରେ ମିଶ୍ରଥବା ଏହି ଶରୀର ଯଦି ଜୀବନ ଏକ ବୃଥାକାର ପଥ ହୁଏ ଆମେ ସେହି ପରମାମ୍ବାଙ୍ଗ ଅଂଶ ବିଶେଷ ହେଉ । ତେବେ ମୋର ଆକର୍ଷଣ ହେବାର କିଛି ନଥିଲା । ଗତକାଳି ତାଙ୍କ ବିବାହ ଆମନ୍ତରଣ ପାଇଲି । ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି ସିନ୍ଧାର୍ଥର ପୁରା ପରିବାର ଏ ବିବାହରେ ଯୋଗ ଦେବା ପାଇଁ ସିତମ୍ବରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । Wedding reception RSL Club ରେ ହିଁ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବାର ଥିଲା ଯେଉଁଠି ଦୁହେଁ ତାଙ୍କ ସଂପର୍କର ଭିତ୍ତି ପ୍ରାପନା କରିଥିଲେ ।

ମନରେ ସଙ୍କେତ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଯିବା ପାଇଁ ପଡ଼ିବ ।

ଶୋଭେସ ଛୋଟରାଜୁ , ସିଦ୍ଧନ୍ତି

અરુણિઆ કાન્તુ

કાન્તના મોર કાલ્પનિ માલિઆ કાન્તના

ખૂઅાલ દેબિ મું પર લબણા

લેપન કરિબિ કુલ્લુંસ આણિ

આણિદેબિ ધન ભૂલું બરકોળિ

અરુણ તુ આર હુઅના, ધન હુઅના

કાહુંકિ તુ એટે કાન્તરે ધન કહુના

દધૂમન્દ્રા મોર પઢિ રહિલાણિ,

તુહુંકિ એકથા જાણુના ।

કોચિ ચન્દ્ર પમ મુખ મણિલરૂ,

ઝરુથું ગણે, યમુના,

કાન્તના ધન કાન્તના

ચિકિંગ મો કથા શુણના,

કેટે અરુણિઆ હેઠરે કાલિઆ

મો મરમ દુઃખ જાણુના,

જન્મ મારું પણે ખેલિબુ તુ ખેલ,

આણિદેબિ ચાર કાન્તના

આ મો કોલકુ આરે

કાલિઆ આ મો,

કોલકુ આ

હૃમુદિની પાણીગાહી

(પ્રભાતી પાણીગાહીઙ્ગા બોર), મેલબોણ્ણ

JHATPAT ONION CHICKEN

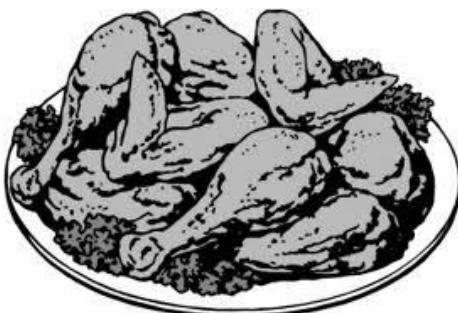
Ingredients:

- Medium size Onion – 3 nos. Thin sliced.
- Chicken Thigh Fillet – 700 grams. Cut into medium strips.
- Butter- 3 tbl spoon.
- Cumin seeds – 1 tsp.
- Green/Red Chilli- 2 nos freshly chopped.
- Pepper powder – 1 tsp (can add more according to taste)
- Vinegar – 1 tsp
- Salt – according to taste.

Method:

In a bowl add chicken, vinegar and salt and marinate it for 10 minutes. Heat a pan, add butter. Let it melt and then add cumin seeds. When cumin seeds start spluttering add sliced onion. When you see the onions colour has turned brown then add the marinated chicken. Cover it and cook for 5 minutes. When the chicken is nearly done add the pepper powder and mix well. Let most of the water dry. Be careful as the chicken might start sticking to the pan so keep stirring .When chicken is well done garnish with green chilli and ginger julienne.

Tip: To make it look more attractive cut a boiled egg into 4 pieces and put it on the dish to garnish and then serve.

Tulika (Linise) Dash
Melbourne

R
E
C
I
P
E

‘ଗୁଣ୍ଜ’ର ଅନ୍ତରାଳେ

୪ ବର୍ଷ କୁଳାଇ ପହିଲା ଥିଲା ରବିବାର । ଶନିବାର ରାତି ପାହିବାକୁ ଅନେକ ସମୟ ବାକି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଦଟି ପଚଳା ହୋଇ ଯାଇଛି । ଏତେ ଆଗରୁ ଉଠି କଣ କରିବି ଭାବି ପୁଣି ଶୋଇବାର ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭାରୀ ରଖିଲି । ଏମିତି ଛୁଟି ଦିନ ମାନଙ୍କରେ ବ୍ରାହ୍ମ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ନିଦ୍ଵାଦେବୀଙ୍କ ପୁନଃ ଆଲିଙ୍ଗନରେ ଆଉ ଏକ ଶୟନ ଅଧ୍ୟାୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଆଜି କିନ୍ତୁ ବହୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ଶୋଇବାର ମିଥ୍ୟା ନାଟକ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ପାଶ୍ଚରେ ଧର୍ମ ପର୍ବୀଙ୍କ ଘୁଞ୍ଚୁଡ଼ି ଶୟନକଷ୍ଟର ନିଶଚତାକୁ ଭଙ୍ଗ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଦ୍ଵାଦେବୀଙ୍କୁ ମୋ ପାଇଁ ଦୂରରେ ରଖିବାକୁ ସାହାୟ କରିଥିଲା । ବୟସ ବୃଦ୍ଧି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଘୁଞ୍ଚୁଡ଼ିର ଆଞ୍ଚ୍ଚାକ୍ ବୋଧେ ଦ୍ଵିଗୁଣିତ ହୋଇଯାଇଛି । ନିଶ୍ଚାସ ପ୍ରଶାସ କୁ ଛାତିଦେଲେ ମୃତ୍ୟୁ ଶରୀରଟିକୁ ଚିକେ ହୁଲାଇ ଶରକୁ କମ୍ କରିବାର ଦୃଷ୍ୟାହୟ ମୋର ନଥିଲା । ଦୂର ଚାରି ଥର କୃତିମ ଖଣ୍ଡ କାଶ ବାତାବରଣକୁ ଚିକେ ଉପଶମ କରିବାକୁ ସାହାୟ କରିଥିଲେ । ଗତ ରାତିରେ ‘ଗୁଣ୍ଜ’ ରୁ ଫେରିବା ବେଳକୁ ରାତି ୧୭ରୁ ଉପରେ ହୋଇଥାଏ । ଅନେକ ଡେରିରେ ଶୋଇ ମଧ୍ୟ ଏତେ ସାଥଳ ନିଦ୍ଵା ଭର୍ତ୍ତା ହେବାର କାରଣ ଖୋଜି ବୁଲୁଥିଲି । ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ହୃତୀତ୍ କିଛି ଅଭାବର ସୂଚନା ପାଉଥିଲି ଯାହାକି ମନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅଶ୍ଵାସିକର ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରାଇ ଶରୀରଟାକୁ ବାସ୍ତବ ଜଗତକୁ ନେଇ ଆସିଥାଏ । ସତରେ ଯେମିତି କିଛି ବହୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ଦ୍ୱାର୍ଯ୍ୟ ହୁତାଇ ଦେଇଛି । ଗତିଶୀଳ ଭାବନା ପୁରୁଷ ବେଗରେ ବିଭିନ୍ନ କଢ଼ିରେ ଗୁଣ୍ଜ ହୋଇ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ପଦାର୍ପଣ କରିଥାଏ । ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲାସମୟ ପର୍ବର୍ବାଣି ବା ଦୀର୍ଘଦିନ ମେଳା ଅଥବା ଯାତ୍ରା ଉତ୍ସବ ବା ଅନ୍ୟକିଛି ପର୍ବଦିନର ସମାପନ ପରେ ଯେମିତି ପିଲାଦିନେ ମନଟା କେମିତି କେମିତି ଲାଗୁଥାଏ, ଠିକ ସେଇ ମାନସିକ ବିତମୁନା ହିଁ ଗ୍ରାସ କରିଛି ବୋଲି ଜାଣିପାରିଥିଲି । ‘ଗୁଣ୍ଜ’ ଉପଲକ୍ଷେ ଦୀର୍ଘ ୨ ମାସ ଧରି ଚାଲିଥିବା ନୃତ୍ୟଗୀତ ଅଭ୍ୟାସ ଜନିତ ସମାବୋହର ଏମିତି ହୃତୀତ୍ କରି ସମାପନ ଯଦିବା ଆକସ୍ମୀକ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ପହଞ୍ଚରେ ଗୁହଣ କରିବା ମୋ ପକ୍ଷେ କଞ୍ଚକର ହୋଇ ପଢ଼ିଥାଏ ।

ଭାବନା ଖୁଅରେ ପିଲାଦିନ ଗାଁ ଅପେରା ପାର୍ଟି କଥା ସ୍ଥରଣ ଆସିଲା । ୨ୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼ୁଥିବା ବେଳେ ଗାଁର କିଛି କଳାପ୍ରେସ୍ମୀ ଲୋକ ମିଶି ଏକ ଅପେରା ପାର୍ଟି ଗଠନ କରିଥିଲେ । ‘ଠାକୁ ମା’ କହୁଥିବାର ମନେ ଅଛି ସେ ବିବାହ କରି ବୋହୁ ହୋଇ ଆସିଲା ବେଳକୁ ଗାଁ ଯାତ୍ରା ପାର୍ଟି ସେ ଅଞ୍ଚଳରେ ଚହଳ ପକାଇ ଦେଇଥାଏ । ବହୁତ ଉଚ୍ଚକୋଟିର ପୌରାଣିକ ଓ ଐତିହାସିକ ଗଞ୍ଜ ଉପରେ ଆଧାରିତ ନାଟକ ସବୁ ନାମଯାଦା କଳକାର ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିନୟ ହୋଇ ବହୁ ଲୋକପିନ୍ୟ ହୋଇପାରିଥାଏ । କିଏ ଭୀମ, ଦୁଃଶାସନ, କଂସ ଆଦି ଭୂମିକାରେ ଅଭିନୟ କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ନାଁ, କିଏ କେମିତି ଅଭିନୟ କରେ ଏ ସବୁ ଆମେ ବହୁ ଆଗୁହରେ ଶୁଣୁଥିଲୁଁ । ଆମ ଗୁପ୍ତାପ କୁଆଡ଼େ କଂସ ଭୂମିକାରେ ଅଭିନୟ କରି ବହୁତ ନାମ ଅଞ୍ଜନ କରିଥିଲେ । ଗ୍ରାୟଦେବୀ ‘ମା ମହିଷାସୁରୀ’ ଙ୍କ ନାଁ ଅନୁସାରେ ‘ମହିଷାସୁରୀ ଅପେରା ପାର୍ଟି’ ରଖାଯାଇଥାଏ । କାଳକୁମେ ଦୁର୍ଗାବ୍ୟ ବଶତଃ ଅପେରାପାର୍ଟି ଚି ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥାଏ । ବହୁବର୍ଷ ପରେ କେଇକଣ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କ ଉଦ୍ୟମରେ ତାର ପୁଣି ପୁର୍ବଜୀଗରଣ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନାମଟି ଅପରିବର୍ତ୍ତି ରହିଥାଏ । ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ନିଜ ଗାଁ ପର୍ବ ପର୍ବାଣୀ ଉପଲକ୍ଷେ ଅତିକମ୍ପରେ ଗୋଟିଏ ରାତ୍ରି ନିଷ୍ଠା ଯାତ୍ରା ପ୍ରଦର୍ଶନ; ତାଙ୍କଠା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପଡ଼ୋଣା ଗାଁ ମାନଙ୍କରେ ଯାତ୍ରା କରି ଦୂର ପରିପା କମେଇ ଅପେରାପାର୍ଟିର ଉନ୍ନତି । ମୋର ଏଥରେ ଯୋଗ ଦେବାପାଇଁ ଆଗୁହ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାର ଚପଳ ସ୍ଥାବର ପରିଚାୟକ ଦର୍ଶାୟାଇ ପାଠପତ୍ରରେ ପ୍ରତିବନ୍ଦକ ହେବ ବୋଲି ମୋତେ ସେଥିରୁ ନିର୍ମିତ କରାଯାଇଥାଏ । ରାଣୀ ପଦ୍ମନାଭୀଙ୍କ ନେଇ

ଇତିହାସ ଉପରେ ଆଧାରିତ 'ସତୀଦାହ' ବହିଟି ଚନ୍ଦ୍ର କରି ଅଭିନୟ ପୁଣିଷଣ ଦେବାକୁ ତାକରା ହୋଇଥିଲା ରେମୁଣ୍ଡା ଅଞ୍ଚଳର ବିଖ୍ୟାତ ନାରଣ ମାଙ୍ଗଇଲୁ । ନାରଣ ମାଙ୍ଗେ ଥିଲେ କଠୋର ନିଯମନିଷ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ । ମନେ ଅଛି, ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ମୁତାବକ ଆଶାନୂରୂପ ଅଭିନୟ କରିନପାରିଲେ ଅଥବା ପଞ୍ଚି ଗୁଡ଼ିକ ଠିକ୍‌ଭାବେ କହି ନପାରିଲେ ନାରଣ ମାଙ୍ଗେ ଉଭୟ ବାତି ଓ ହାତର ସାହାୟ ନେବାକୁ ପଛାଇ ନଥିଲେ । ଫଳରେ ଅଭିନୟକାରୀ ମାନଙ୍କୁ କଠୋର ଦଣ୍ଡର ସାମନା କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା । ବିଦେଶ ଆକ୍ରମଣ କାରୀ 'ଆଲ୍ଲାଉଡିନ୍ ଖୁଲିଜି' ଭୂମିକାରେ ଅଭିନୟ କରୁଥିଲେ ଆମ ଗାଁ 'ତେମା ସେନାପତି' । ବହୁତ ଭଲ ଅଭିନୟ କରୁଥିଲେ ସେ । ଯାତ୍ରାର ପଞ୍ଚି ସବୁ ଶୁଣି ଶୁଣି ଆମର ମନେ ରହି ଯାଉଥିଲା । ଘରକୁ ଆସି ବା ଝୁଲରେ ସେ ସବୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରୁଥିବାରୁ ନିର୍ବାତ୍ ଗାଳି ଶୁଣିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା । 'ସେନାପତି' ଭୂମିକାରେ ଅଭିନୟ କରୁଥିବା ବୃଦ୍ଧାବନ ବେହେରା (ବୃଦ୍ଧିକକା) ର ପିଠି ଓ ଜଙ୍ଗ କିପରି ପଣି ଯାଇଥିଲା ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଵରଣ ଆସିଯାଇଥିଲା । ବହିଟି ଶିଖୁ ଆଗାମୀ ଜାଗର ଯତ୍ନରେ ଗାଁ ମହାଦେବ ମଣପରେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଘର ବା ଶ୍ଵାନ ଅଭାବ ହେତୁ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ହିଁ ଆଖତା (ଯେଉଁଠି ଅଭିନୟ ଅଭ୍ୟାସ କରାଯାଏ) ହେଉଥିଲା । ମନେ ଅଛି, ସଂଧ୍ୟା ପରେ ପରେ ଘରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଗୋଚରରେ ଲୁଚି ଛପି ଆଖତା ଦେଖିବାକୁ ପଳାଉଥିଲି । ଝରକା ପାଖି ରହୁଥିଲା ସବୁବେଳେ ଭିତ । ସେଇ ଭିତ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସିମତେ ଗଳି ପଶି ଦୂର ରେଲିଂ ମଧ୍ୟରେ ଚପି ହୋଇ ଆଖତା ଦେଖିବାର ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ତାହା ଭୁଲି ହେବ ନାହିଁ । ଯୁଦ୍ଧ ଦୃଶ୍ୟ ଆଉ ହୁଏଟି ନାଟ ଦେଖିବାରେ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଉପରୋଗ୍ୟ ଥିଲା । ଆଉ ତାଠାରୁ ଅଧିକ ଆମୋଦ ମିଳୁଥିଲା ନାରଣ ମାଙ୍ଗଇଲୁ ଅଭିନେତା ମାନଙ୍କ ଉପରେ ଗାଳି ବର୍ଣ୍ଣନ ଓ ମାତ୍ରରୁ । ଅରିଜିନାଲ୍ ଅଭାବରେ ପୂରୁଷ ଲୋକେ ହିଁ ନାରୀ ଭୂମିକା ନିର୍ଭାବିତ ଥିଲା । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟଯେ ରାଣୀ ପଦିନୀ ଭୂମିକାରେ ଜଣେ ପୂରୁଷ ଲୋକ ହିଁ ଅଭିନୟ କରିଥିଲେ । 'ରାଣୀ ପଦିନୀ' ପରେ ପରେ ଆଉ ଏକ ଐତିହାସିକ ନାଟକ ସ୍ଥାନରେ ଆଖିଯା, ପୂରାଣରୁ ମହାଭାରତ ଉପରେ ଆଧାରିତ 'ମିଥ୍ୟା ଶପଥ' ଓ ସାମାଜିକ ନାଟକ 'ଜୀବନ ସଂଧ୍ୟା' ଭଲି ଅନେକ ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ଆମ ଗାଁ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲା । ଏହି ବହି ଗୁଡ଼ିକୁ ଦୀର୍ଘିତ ମାଙ୍ଗେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଦେଇଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶା ଇତିହାସ ଉପରେ ଆଧାରିତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବାନ୍ଦିରାତି ଓ ଧର୍ମପଦ ଶୀତିନାଟ୍ ଆଦି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହାଇଥିଲା ।

ଯା ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ସମୟ ବିତିଯାଇଥିଲା । ଅତୀତର ଅଭୁତା ସ୍ତତିକୁ ସ୍ଵରଣ କରି ଭାବନା ଅନ୍ୟ ଦିଗକୁ ଗତି କରିଥିଲେହେଁ ମନର ଗ୍ଲାନି କମି ନଥିଲା । ଲମେଲ୍ ବଞ୍ଚରେ ପ୍ରଭାତୀ ଠାରୁ ଆସୁଥିବା ପ୍ରାକ୍ତିସ୍ ନୋଟିସ୍ ଆଉ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଆଜି କିତି ଲାଇବେରୀ ହୁଲ୍, ଆର ରବିବାରକୁ ବଲଦଇନ୍ ଲାଇବେରୀ ହୁଲ୍, ଶନିବାର ଲିଭମିଆର ଷ୍ଟୁଟ୍ ରେ ପ୍ରାକ୍ତିସ୍ ତାକରା ସବୁର ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । 'ଗୁଣ୍ଡନ' ପ୍ରସ୍ତୁତ କରଣୀରେ ଚାଲିଥିବା ନୃତ୍ୟଗୀତ ଏକ ଅପୂର୍ବ ସୁଯୋଗ ଆଣିଦେଇଥିଲା ପରିଷର ମଧ୍ୟରେ ମିଶିବାକୁ, ସବୁର ହୁଠାତ୍ ପୂର୍ଣ୍ଣକ୍ଷେତ୍ର । କିଛିଦିନ ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ବାତାବରଣର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ଆଉ ଜଣ ସେ ସୁଯୋଗ ଆସିବ ? ଆର ବର୍ଷକୁ କେତାଣି କିମ୍ ଥିବ ନଥିବ ? ଲାଲି, ସମ୍ୟକ କଣ ଆଉ ଥୁବେ ? ଲଣ୍ଠିଆ ପଳେଇ ଯିବେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ସରିତା ହୁଏଟି ନଯିବାର ସମ୍ବନ୍ଧନା ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଆୟୋଜକ ମାନେ ତ ମୂଳ

୪ମିତି ଅସୀମ ଭାବନା ଯୋତ, ଆଉ ଧରିତୀର ଆବର୍ତ୍ତନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟରେ କିଏ ଗତିଶୀଳ ଥିଲା ତାର ଅନୁସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବାହାର କରିବା କଷ୍ଟ । ଯାହେଲେବି ଯା ମଧ୍ୟରେ ପରଦା ମେଙ୍କ ଦେଇ ସ୍ଵର୍ଗ୍ୟଙ୍କର କରଣ ଶଯ୍ନନଷ୍ଟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ଉପକ୍ରମ କରୁଥିଲେ । ପକ୍ଷୀ ଦ୍ୟା ସାମନା ରାଷ୍ଟ୍ରାରୁ ଯାନବାହନ ମାନଙ୍କ କୋଳାହଳରେ ବି ଶୀମତୀଙ୍କ ନିଦ କମିବାର କୌଣସି ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଯାଇ ନଥିଲା । ମିଛଗରେ ଏମିତି ବିହାରୀରେ ପଢ଼ିରହିଲେ ଭାବନାର ଅନ୍ତ ହେବନାହିଁ ବୋଲି ନିଷିଦ୍ଧ କରି ଅନିହା ସନ୍ତ୍ରେ ବିନ୍ଦଶା ଛାତିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲି । ତୁଳାଇ ମାସ, ମେଲ୍‌ବୋର୍ଡରେ ପ୍ରବଳ ଶୀତ । ଏମିତି ସକାଳେ ରେତାଇ ତଳୁ ବାହାରିବା ବିଶେଷ କରି ଶନିବାର ରବିବାର ଦିନ ବହୁତ କଷ୍ଟ ହୁଏ । କାହାରେ ହୁଲୁଥିବା କେସିଓରେ ଦେଖିଲି ମୋଟ

୧୧ ଟିଗ୍ୟୁ । ବାହାରେ କି ଭଲିଆ ଥଣ୍ଡା ଥିବ, ଭଲ କରି ଜାଣି ପାରୁଥିଲି । ଉତ୍ତାପ ନିଯନ୍ତ୍ରିତ କଣ୍ଠେଲାଭଗାକୁ ଅନ୍ କରି ତଳ ମହଲାକୁ ପକେଇ ଆସି ସିଧା ତେକିଂ କୁ ଚାଲିଗଲି ଖରା ପୋଇଁବାକୁ । ଶୀତ ପୁରକ ଥାଲେହେଁ ପବନ ନଥୁବାରୁ ଏତେଗା କଞ୍ଚ ଲାଗୁନଥିଲା । ଶୀତ ସହ୍ୟ କରି ନପାରି ଲଙ୍ଘ ଗଛ ସବୁ ଝାଉଳି ପଢ଼ିଲେଣି । ଶୀମତୀଙ୍କ ଇତ୍ତାକୁ ମାନ୍ୟତା ଦେଇ ବରିତାଟି ଏବର୍ଷ ଲଙ୍ଘ ଗଛ ଭରପୁର ଫଳଟି ହୋଇଥିଲା । ଶୈତ୍ୟ ଜନିତ ପୁରୁତ୍ତର ନିଷ୍ଠାରତାର ଶୀକାର ଏତେ ସହଜରେ ହୋଇଗଲେ ଯେମାନେ ! ଆଉ ମାତ୍ର ୨ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସବୁଯାକ ମୂଳପୋଛ ହୋଇଯିବେ, ଆଉ ତା ପାଂଗରେ ଯେତକ କଷି ଲଙ୍ଘ ସେ ସବୁ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ଛାନିଆରେ କଷି ମଷି ସବୁ ତୋଳି ପକେଇଲି । ଏଇ ଲଙ୍ଘ ଗଛରୁ ନିଯମିତ ବାହାରୁଥିବା ଲଙ୍ଘ ଗୁଣ୍ଠନ ପ୍ରାକ୍ତିଷ୍ଟ କୁ ଆସୁଥିବା କେଇଜଣ ଲଙ୍ଘପିନ୍ଧ ମହିଳା ମାନଙ୍କୁ (ଲଙ୍ଘ) ଖୋଇ ଭାଇନା କିଛି ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲା; ସେ ସବୁ ଗଲା । ଗେଣ୍ଟୁ ଗଛ ଉପରେ ନଜର ପଡ଼ିଲା । ଶତ ରର୍ଷର ଗେଣ୍ଟୁ ଗଛ ସବୁ ଏବେବି ବଞ୍ଚିଛନ୍ତି, ଯଦିବା ଦରବୁଡ଼ା ହୋଇଗଲେଣି । ପାଖରେ ମଞ୍ଜି ପଡ଼ି ସେଥିରୁ ପୂଣି ଗଛ ଉଠି ପୂଲ ଧରିଲାଣି । କେତେ ଭାଗ୍ୟବାନ୍ ଏମାନେ ! ପାଖରେ ବାପ, ମା ସବୁ । ଆର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଜଗଦୀଶ ବୋଷ ଗବେଷଣା କରି ବାହାର କରିଥିଲେ ମଣିଷ ମାନଙ୍କ ଭଲି ଗଛଲତା ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ଅଛି । ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ବା ଜୀବଜ୍ଞ ମାନଙ୍କ ଭଲି ଗଛଲତା ମାନଙ୍କର ପୁର୍ବଜନ୍ମ ହୁଏ ବୋଲି ଭଗବାନ ଶୀକୃଷ୍ଣ କଣ ଗୀତାରେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ? ତାହା ମୋ ଜ୍ଞାତ ପରିସର ବାହାରେ ଥିଲା । ତା ଯଦି ସତ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ତାହେଲେ କଣ ସେ ହୁଆ ଗେଣ୍ଟୁ ଗଛ ସବୁ ଜାଣି ପାରୁଥିବେ ତାଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ମାନେ ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ରହିଛନ୍ତି ?

ମେଲବୋର୍ଟରେ ପୁଥମ ଥର କରି ଏମିତି ଏକ ଓଡ଼ିଶା ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ ସାଂକ୍ଷ୍ଟିକ ସମାବୋହ କରିବାକୁ ସାହସିକ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ ଆଗେଇ ଆସିଥିଲେ ପଡ଼ି ଦଂପତି । ମେଲବୋର୍ଟରେ ବସବାସ କରୁଥିବା କ୍ଷୁଦ୍ର ଓଡ଼ିଆ ସଂଗଠନ ପାଇଁ ସାମିତ ଉପରେ ମଧ୍ୟରେ ପୁଥମ ଥର କରି ଏମିତି ଏକ ପୋଗ୍ରାମର ଆୟୋଜନ ନିଷ୍ଠିତ ରୂପେ ଏକ ଆହ୍ଵାନ ଥିଲା । କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତତା ଭିତରେ ସମୟ ଅଭାବ, ଅଭ୍ୟାସ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ଛାନ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁବିଧା ଅସୁବିଧା, ପିଲା ମନଙ୍କର ପତା ଓ ବାହ୍ୟ ଉଦୟୋଗ, ଦୂର ଦୂରାନ୍ତରେ ରହୁଥିବା ଆଗ୍ରହୀ କଳାକାର ମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରାଇ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରସ୍ତୁତି କିଛି ସହଜ ବ୍ୟାପାର ନଥିଲା । ଏମିତି ବହୁତ କଳାକାର ଥିଲେ ଯେଉଁ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏମିତି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଅଂଶ ଗୁହଣ ପୁଥମ ଥର କରି ଥିଲା । ଏମିତି ଲୁକାୟିତ କଳା ଉଭୟ ପୁଣିଷକ ଏବଂ ଆଗ୍ରହୀ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ବୋଲି ବୋଧେ ପ୍ରଭାତୀ ତାର ଆଭାସ ପୂର୍ବରୁ ପାଇଥିଲେ । ଅଣ୍ଣେଲିଆରେ ପୁଥମ ଥର କରି ଓଲିଉଡ଼ ଗୀତକୁ ନୃତ୍ୟରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ସମ୍ବଲପୁରୀ ଗୀତର ପୁଣିଷକ ଭାର ନେଇଥିଲେ ସୁଲିପ୍ତ (ଲାଲି) । ଏ ଭଲିଆ ନୃତ୍ୟଗୀତରୁ ପ୍ରାୟ ନିଜକୁ ଦୂରରେ ଏଯାବତ୍ ଦୂରରେ ରଖୁଥିବା ଆମ ଦେବୀ 'ସମ୍ବଲିତ ସମ୍ବଲପୁରୀ ନୃତ୍ୟ' ରେ ଭାଗ ନେବାକୁ ଆଗଭର ହେବା ମୋତେ କିଛିମାତ୍ରାରେ ଆଣ୍ଟିର୍ୟ କରିଥିଲା । ମୋ ପାଇଁ ଏହା କିନ୍ତୁ ଏକ ଅପୂର୍ବ ସୁଯୋଗ ଆଣି ଦେଇଥିଲା । କାରଣ ଏତେ ପରିମାଣରେ ସାମାଜିକ ଏକତ୍ରକରଣର ସୁଯୋଗ ମୋର ଅଣ୍ଣେଲିଆ ଆସିବା ଠାରୁ ଏମିତି କେବେ ଆସିନଥିଲା । ଯଦିବା ଶୀମତୀ ଆମର ନୃତ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିକରଣ ରେ ଭାଗ ନେଇଥିଲେ, ଆଜି ଏଠି ପ୍ରାକ୍ତିଷ୍ଟ କରି ଯଥାଶୀୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମକଷ ହେବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକି କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେକ୍ଷେତ୍ରରୀ କାମ ସାଂଗକୁ ଘରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରାକ୍ତିଷ୍ଟ ପାଇଁ ଆଉ ଯେତେକ ଉପାଦାନ ଆବଶ୍ୟକ, ସେ ସବୁ ଆୟୋଜନ କରିବାର ଆନନ୍ଦ ନେଇଥିଲି । ଆମ ଘରେ ମଧ୍ୟ କେଇଥର ଗୀତ ଓ ନୃତ୍ୟର ଅଭ୍ୟାସ ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏଥିରେ ସୁନାମଧେଯ ଗାୟିକା, ଗାୟକ ଓ ଅନ୍ୟ କଳାକାର ମାନଙ୍କ ଉପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋତେ ସେଇ ପିଲା ଦିନର ଆଖତା ଘର କଥା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଥିଲା । କଳାକାର ମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷକରି ଗାୟକ ଗାୟିକା ମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କର ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ବୋଲି ଭାବେଁ, କାରଣ କିଛି ପୁଣ୍ୟ କରିଥିବାରୁ ହିଁ ସେମାନେ ଏମିତି ବିଶେଷ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି । ଆମ ଗୁହରେ ସେମାନଙ୍କ ଉପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ

ବିଶେଷ ସୁଯୋଗ ଥିଲା, ଯାହା କେବଳ ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟକୁମ ଯୋଗୁ ହିଁ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ହୋଇପାରିଥିଲା । ଏପରୁ ମଧ୍ୟରେ ରଜପର୍ବତ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ବିଶେଷ କିଛି କରିବାକୁ ସୁଯୋଗ ନମିଲିଥିଲେ ହେଁ ରଜ ପୋଡ଼ ପିଠା କରି କଳାକାର ଓ ଉପହାତ ଜନତା ମାନଙ୍କୁ ଖୁଆଇବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ବିରି, ଛେନାରେ ତିଆରୀ ସୁସ୍ଥାଦୁ ପୋଡ଼ ପିଠା ଏବେବି କେତେ ଜଣଙ୍ଗ ପାଚିରେ ଲାଗି ରହିଛି ବୋଲି ମନେ ହୁଏ ।

କୁଳାଇ ୧ ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁନ୍ଦରୀ ନୃତ୍ୟଚି ଘୁ-ଚୁବ୍ରେ ଅପଳୋଡ ହୋଇ ସାରିଥିଲା । ସେ ଖବରଟି ମୁଁ ପ୍ରଥମ କରି ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବା ପରେ ତାଙ୍କର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ ନାହିଁ ନଥିବା ଉତ୍ସମ୍ମାନିତ ଦେଖାଯାଇଥିଲା । ସେଇ ଦିନ ଠାରୁ ପ୍ରାୟ ମାସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେନନ୍ତିନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରୁ ଫେରି କଂପ୍ୟୁଟର ସାମନରେ ବସି ଘୁ-ଚୁବ୍ରେ କେତେ ଜଣ ଦେଖୁ ସାରିଲେଣି ଗଣ୍ୟଥିଲେ ଆଉ ମୋତେ ଶୁଣାଉଥିଲେ ‘ଦେଖୁଲେଣି ନା? ଆଜି ୧୦୦, ତା ପରଦିନ ୧୪୦, ୧୭୦ ଏମିତି ସଂଖ୍ୟା ବୁନ୍ଦି ହୋଇ ଚାଲିଛି ଆଉ ଏତେ ଲୋକ ଦେଖୁଲେଣି’ । ମୋ ପ୍ରତ୍ୟେଉଁ ‘ତା ଭିତରୁ ତମେ କେତେ ଥର ଦେଖୁଲେଣି’ ଶୁଣିଲା ପରେ ତାଙ୍କ ଅସତ୍ୱକତା ଭଲଭାବେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଥିଲା । ଯାହେଉ, ସେ ନିଜକୁ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଖ୍ୟାତି ସଂପନ୍ନା ଭିତରୁ ଜଣେ ବୋଲି ଧରି ନେଇଥିଲେ ।

ରୂପେ କଳାକାର ମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ଜଣ ‘ତା’ ବିଶେଷ ନାମ ଥିଲେ, କେହି ହିସାବ କରିଛନ୍ତିକି ନାହିଁ ଜାଣେନି; କିନ୍ତୁ ଏବେବି ମୁଁ ଘୋଷି ଚାଲିଛି ପରିଚା, ବନ୍ଦିତା, ସଞ୍ଚାରିତା, ମମତା, ସମ୍ମିତା, ଅମ୍ବିତା, ସୁଲିଙ୍ଗ ଆଉ ସ୍ଥିତା । ଆଉ ନାଚ ମାନ୍ଦର ଲାଲି (ସୁଲିଙ୍ଗ)ର ସେହି ନୃତ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଲୋପନ, ରାଇଟ, ଲୋପନ ... ହୁଁ ଏଥର ଠିକ୍ ହେଲା....ଏବେବି ମୋ କାନରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହେଉଛି । ଏପରୁ ଛାତିଦେଲେ ମାତାମଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି କିଛିଦିନ ପାଇଁ ନୃତ୍ୟାଭ୍ୟାସ ଆତକୁ ଚାଲିଯିବା ବୋଧେ ମୋ ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଲାଭଜନକ ହୋଇଥିଲା । ନିତିଦିନିଆ, ବିଶେଷ କରି ଉଚ୍ଚକାଳୀନ ନନ୍ଦପ କର୍କଣ୍ଠ ସ୍ଵର ତୁନି ପଢ଼ିଯାଇଥିଲେ ଆଉ ଗୁହରେ ଶାନ୍ତି ଦେବୀ ବିରାଜମାନ କରିଥିଲେ । ସେ ଦିନ ସକାଳେ ଶୀଘ୍ର ନିଦ୍ଵା ଭାଙ୍ଗ ହେବାର କାରଣ ପରୁ ମଧ୍ୟରୁ ଏହା ବୋଧେ ଗୋଟିଏ ଥିଲା ।

ଗୋବିନ୍ଦ ମିଶ୍ର, ମେଲବୋର୍ଡ

Day and Night

The sun comes up when its dawn,
It makes me feel very warm.

When its dusk the sun goes down,
The moon comes up and beams over the town.

Stars above us are so bright,
They glow upon us when its night.

Every+day we have morning and night,
But most important of all we always have light.

Shruti Prusty, Sydney

HOLIDAYS

Its fun when no works around,
Your day is not time bound,
Lazy mornings, afternoon brunches,
Is better than those corporate lunches,
And some more sleep on a hot afternoon,
You cherish the rest as once in a blue moon,
The evenings seem more than before,
You have time for a stroll at the shore,
Dinner is where you catch up with mates,
Some take time out to go on dates,
Beers flow and so does laughter,
Inhibitions gone a few drinks after,
Its late nights and early morning blacks,
But there's no boss around so just relax,
And that's how I live through my days,
But, only when I am on my Holidays

Rajiv Mohapatra, Melbourne